

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №8

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

92	ПЛЪТСКИТЕ ДЕЯНИЯ В СЕМЕЙСТВОТО НА ИСААК	2
93	СЪНЯТ НА ЯКОВ ВЪВ ВЕТИЛ	7
94	ЯКОВ В ДОМА НА ЛАВАН	11
95	ЯКОВ ПРЕУСПЯВА В ДОМА НА ЛАВАН	15
96	БЯГСТВОТО НА ЯКОВ ОТ ДОМА НА ЛАВАН	21

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

97	ПРИТЧАТА ЗА РАБОТНИЦИТЕ НА ЛОЗЕТО	26
98	ТРИУМФАЛНО ВЛИЗАНЕ В ЕРУСАЛИМ	31
99	ХРИСТОС ДЕМОНСТРИРА ВЛАСТ	36
100	ПРИТЧИТЕ ЗА ДВАМАТА СИНА И СТОПАНИНА НА ЛОЗЕТО	41
101	ПРИТЧАТА ЗА СВАТБЕНАТА ТРАПЕЗА	47

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

102	СЪВРЕМЕННИТЕ СОЦИАЛНИ ПОРОЦИ	54
103	ЛИЧНО БАЛГОВЕСТЯВАНЕ	59
104	ГОЛЯМАТА СКРЪБ И АНТИХРИСТ	64

Стих за запомняне: "Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир" (Римляни 8:6)

Текст: Битие 26:34-35; 27:1-46

В нашия урок Божият прожектор осветява семейството на Исаак, разкривайки плътски деяния, които са в противоречие с Божието очакване за едно благочестиво семейство. **Първото** е неподходящото обвързване на Исав в женитбата му с **"Юдита, дъщеря на хетееца Веири, и Васемата, дъщеря на хетееца Елон"** (Битие 26:34). С това Исав презря заповедта на родителите си да не се обвързва неподходящо в женитбата.

Второто плътско деяние беше коварният план на Ребека, с който тя помогна на Яков да получи бащината благословия чрез измама. Макар че по-рано Бог беше открил, че по-големият ще слугува на по-малкия (Битие 25:23), Той не беше казал на Ребека как точно ще стане това. Очевидно Ребека действаше съобразно с предизвестеното за бъдещето на двамата ѝ сина. Тя искаше да попречи благословието "по погрешка" да бъде дадено на Исав. И така, тя се споразумя с Яков, любимият ѝ син, да отнеме благословието на Исав. Но, в действителност, **Бог не се нуждае** от човешка хитрост, за да направи Неговото Слово да се сбъдне. Ребека постъпи подобно на Сара, която посъветва Авраам да влезе при слугинята ѝ Агар, за да добие син – един акт, който по-късно създаде проблем, както е и до днес.

Въпрос 1: Изброй двете плътски деяния в семейството на Исаак, които всяко християнско семейство трябва да избягва на всяка цена.

Делата на плътта привличат Божието осъждане без лицеприятие. Няма значение кой е намесен. Писанието ясно заявява, че **"копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога"** (Римляни 8:7-8).

Плътските деяния са акт на себеиздигане, себеизтъкване и себепредаване на егоистични интереси. Себето е в центъра на плътските деяния. Това е противно на Божия закон и на живота в Духа, основан на вяра във верността, мъдростта и силата на Бог.

Въпрос 2: Що е плътско деяние? Спомени някои плътски деяния, които могат да се открият у някои християнски семейства днес.

Ще изучаваме урока в следните перспективи:

НЕПОДХОДЯЩОТО ОБВЪРЗВАНЕ В ЖЕНИТБАТА
(Битие 26:34-35; Исус Навиев 23:12-13; Изход 34:15-16;
2 Коринтяни 6:14-18)

"А когато Исав беше на четиридесет години взе за жена Юдита, дъщеря на хетееца Веири, и Васемата, дъщеря на хетееца Елон. Те бяха горчивина за душата на Исаака и Ревека" (Битие 26:34-35)

С женитбата си за Юдита и Васемата, Исав презря заръката на родителите си относно дъщерите на тази земя и ги огорчи в сърцето. Библията казва: **"Безумен син е тъга на баща си и горест на тая която го е родила" (Притчи 17:25).**

Докато не се отказа от родителския съвет в тази област, Исав трябва да е бил гордостта на семейството. Божието намерение беше да издигне за Себе Си Свои люде, избран народ, а Исав се отклони, смесвайки се с хетейците, напълно пренебрегвайки съвета на родителите си относно неподходящото обвързване в брака. Освен греха на неподходящото обвързване, женейки се за две хетейки едновременно, той съгрешаваше и чрез многоженство (полигамия). Това са две пагубни злини, които носят осъждение на душата и причиняват мъка и горчивина на родителите-християни.

Въпрос 3: Спомени две злини, които младите християни, мъже или жени, трябва да избягват при женитбата?

От плътското деяние на Исав ние научаваме да не се обвързваме неподходящо с невярващи. Да направим такова нещо означава да огорчим сърцето на нашия Небесен Отец, да опечалим сърцата на нашите духовни родители, които бдят за нас, и да рискуваме влизането си в небето. Писанието е категорично по този въпрос: **"да се не жениш между тях, и да не даваш дъщеря си на сина му, нито да вземаш неговата дъщеря за своя син; защото ще отвърнат синовете ти от да Ме следват, за да служат на други богове, и така ще пламне против вас гневът на Господа, който скоро ще те изстреби" (Второзаконие 7:3-4).**

Хората не се покоряват на Бога поради плътския си ум и желанието си да задоволят плътските си похоти. Но своеволното непокорство на предупрежденията на писанията относно неподходящото обвързване, винаги се обръща в катастрофа.

Въпрос 4: Спомени някои библейски персонажи, които са се обвързали неподходящо в женитбата и опиши последствията от деянията им.

Женитбата на Ахав с Йезавел е типичен пример за негативните последствия от неподходящото обвързване в брака. Също така Соломон, най-мъдрият цар живял някога, заради същия проблем се отклони от следването на Господа с цяло сърце. Любовта му към многото му жени-чужденки го доведе до духовен упадък и, окончателно, до падение.

Да се обвържеш неподходящо в женитбата, вместо да се ожениш за изпратен от небето партньор, фактически води към клопки и бедствия. Исус Навиев предупреди израилевите чада да не се женят за езичници: **"Иначе, ако се върнете някога назад та се привържете към остатъка на тия народи, към останалите между**

вас, и правите сватовство с тях, и се смесвате с тях и те с вас, да знаете добре, че Господ вашият Бог не ще вече да изгони от пред очите ви тия народи; но те ще ви бъдат клопка и примка, бичове по ребрата ви и тръни в очите ви, догдето изчезнете из тая добра земя, която Господ вашият Бог ви е дал” (Исус Навиев 23:12-13).

Предупреждението се отнася не само до семейното обвързване, но касае разговорите ни, познанствата ни и приятелствата ни с невярващите. **“Блажен оня човек, който не ходи по съвета на нечестивите и в пътя на грешните не стои, и в събранието на присмивателите не седи” (Псалми 1:1).** Божиите благословения могат да бъдат дадени на вярващия само на базата на безрезервното му съгласие с Божията воля и неколебливото му покорство спрямо нея.

БЕЗБОЖЕН ПЛАН ЗА ПРИДОБИВАНЕ НА БЛАГОСЛОВЕНИЯ (Битие 27:1-29; Исус Навиев 9:3-6,14-16,22-23; 3 Царе 14:1-10; Йов 13:6-7,10-11; Псалми 3 7:1-9)

По онова време Бог беше утвърдил обещанията Си към Авраам и Исаак. Виждайки, че му остава малко време на земята, Исаак искаше да предаде благословието на по-големия си син, Исав. Ребека, поради откровението, което Бог ѝ даде относно двете деца, преди да бяха още родени, искаше Яков да наследи благословието. Трябва да разберем, че по онова време Бог само разкри бъдещето на двете деца. Всезнаещият знаеше със сигурност какво щеше да се случи. Като свободни морални фактори, обаче, те сами формираха съдбата си чрез решенията, които вземаха. Бъдещето на децата беше разкрито на Ребека преди раждането на Исав и Яков. Чувайки за плана на Исаак да благослови Исав, тя не остана със скръстени ръце. Тя повика Яков и му разказа за намерението на баща му. После му изложи и собствения си план, с който възнамеряваше да вземе благословието за Яков. Ребека и нейният син, имайки преимущество, поради отслабналото зрение на Исаак, надхитриха Исав и му отнеха благословието.

Въпрос 5: Можеше ли Яков да придобие благословието без плана на Ребека? Защо?

Намерението на Ребека да получи благословието за по-младия си син, Яков, беше добро, но начинът беше лош. Поуката за нас е, че трябва да изпитваме начините, по които правим нещата, и да видим дали са в съгласие с Библията. Трябва през цялото време да разчитаме на Бог за напътствие. Ребека използва измама. Яков, знаейки за последствията, се колебаеше, но не достатъчно силно, че да се съпротиви на майчината решимост да продължат. Като родители, ние опропастяваме живота на нашите деца, не само когато ги учим на лошо, но и когато ги насърчаваме в лошите им пътища. Такова поведение от наша страна ще ги вълече по-късно в много проблеми. Ние трябва да бъдем за тях пример за благочестие и святост. Не трябва да подтикваме децата си към злото, а по-скоро да ги водим чрез възпитанието и прицанието на Бога.

Въпрос 6: Какво поведение, лежащо в основата на Ребекиния план, родителите-християни трябва да избягват на всяка цена и защо?

Усъвършенствайки плана си, Ребека даде на Яков храна, за да занесе на Исаак да яде. Той се възползва от отслабналото зрение на баща си. Въпреки че Исаак беше много предпазлив, все пак беше измамен от Ребека и Яков. От тук ние научаваме, че, като вярващи, не трябва да разчитаме само на нашите сетива и усет, а, по-скоро, да ходим в Духа. Всичките сетива на човека не могат да го опазят от хитростите на дявола. За да победим, имаме нужда от помощта на Този, Който знае всичко.

Въпрос 7: По какъв начин хората днес разчитат на сетивата си и каква е опасността от това?

За пълната достоверност на плана Яков трябваше да направи всичко, което изискваше ситуацията. Той дори се позова на Господното име, за да подсили лъжата си. **"Но Исаак рече на сина си: Как стана, синко, че го намери толкова скоро? А той рече: Защото Господ, твоят Бог ми даде добър успех"** (Битие 27:20).

В Битие 27:26-27 той добави предателска целувка, точно както Юда Искариотски направи с Исус. Бдете за хитростите на лукавия. Не всяка проява на любов е искрена. Много християни днес биват отклонени от пътя от хора, които злоупотребяват с името на Господа.

Исаак, доволен от проверката си и вярващ, че именно Исав му е поднесъл ястието, яде и го благослови. Яков получи това, което искаше, но по грешния начин. Ние, като вярващи, трябва да внимаваме да не допускаме когото и да било да ни влияе да вършим неправилни неща. Трябва да сме бдителни за усилията на родителите ни, приятелите ни, познатите ни, които желаят да ни помогнат да се оженим, да си намерим работа, да сключим договори или да получим пропуск за висшите институции, учейки ни на недобри неща.

Въпрос 8: Спомени някои области днес, в които вярващите се изправят пред изкушението да се сдобият с благословения или благоразположение по неправилен начин?

**НЕЖЕЛАНИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ БЕЗГРИЖНОТО ПОВЕДЕНИЕ
(Битие 27:30-46; Евреи 12:15-17; 1 Царе 2:22-36; 3:1-18; 4:12-18;
Матей 24:42-51; Притчи 1:20-23)**

Малко, след като Яков излезе, пристигна Исав. Но уви, Яков беше откраднал благословието. Човешки погледнато, положението на Исав беше наистина много тъжно. Някой може дори да се изкуши да пророни сълза. Но не трябва да забравяме, че по-рано той, съвсем доброволно, беше продал първородството си на Яков за чиния леща. Не беше възможно Исав "хем да нахрани вълка, хем агнето да остане цяло". Наистина, след като беше продал първородството си, логично беше да изгуби благословиенията, вървящи с него. Той продаде първородството си, защото то не означаваше нищо за него: **"А Исав рече: Виж аз съм на умирање; за какво ми е това първородство? ... Тогава Яков даде на Исав хляб и вариво от леща; и той яде и пи, и стана та си отиде. Така Исав презря първородството си"**

(Битие 25:32,34). Чудно тогава защо плачеше за него, след като вече беше твърде късно да си го възвърне? Това е все едно някой да плаче над "разсипано мляко".

Въпрос 9: По какъв начин хората днес разчитат на сетивата си и каква е опасността от това?

В грешката на Исав виждаме сериозно предупреждение да пазим ревностно скъпоценната Божия благодат в живота ни като християни, защото няма начин да си върнем изгубените възможности. О, колко предпазливи трябва да бъдем в християнския ни живот **"И внимавайте, да не би някой да не достигне до Божията благодат... да не би някой да е блудник или нечестив, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си, понеже знаете, че даже когато искаше по-после да наследи благословието, той бе отхвърлен, при все че го потърси със сълзи, защото не намери място за промяна на ума у баща си"** (Евреи 12:15-17).

Библията предупреждава: **"И тъй, не напущайте дръзновението си, за което имате голяма награда"** (Евреи 10:35). По-нататък ни увещава: **"но дръжете онова, което имате, докле дойда"** (Откровение 2:25).

Исав беше отхвърлил първородството си по-рано. По онова време той съвсем не осъзнаваше стойността му. Години по-късно, в деня на равносметката, Исав загуби всичко. Той беше забравил безгрижното си поведение преди години. Проливането на много сълзи, години по-късно, не можаха да му върнат благословието. Изядената чиния леща му струваше великата чест да бъде един от благословените наследници на Бога на Авраам, Исаак и Исав (вместо Яков).

Безгрижните решения могат да ни струват скъпо във вечността. Исав плачеше, но това не променяше нищо. Той молеше баща си да му даде поне едно благословение, но, уви, Исаак беше дал всичко на Яков. Не е ли странно, че Исаак не беше запазил благословение за втория си син? **(Битие 27:37)**. Той искаше всичкото благословение за любимия си син Исав, докато Ребека искаше всичко за Яков. Поуката за всички родители тук е, че ние трябва винаги да правим съразмерни планове за всички наши деца. Защото всяко наше дете има нужда от благословието ни като родители. Не е чудно, че Исав започна да крои планове как да убие брат си. Щом Ребека дочу за това, тя се разпорежи Яков да замине незабавно. Писанието казва: **"Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне"** (Галатяни 6:7).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Тимотей	5-6	Еремия	38
Вторник	2 Тимотей	1-2	..	39
Сряда	..	3-4	..	40
Четвъртък	Тит	1-2	..	41
Петък	Филипяни	1	..	42
Събота	Евреи	1-2	..	43
Неделя	..	3-4	..	44

Стих за запомняне: *"И сънува, и ето стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето; и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея"* (Битие 28:12)

Текст: Битие 28:1-22

Последното ни учение върху живота на Яков го разкри като измамник, който с хитрост открадна бащиното благословение. В това учение го виждаме, като човек, който, по благодат, е докоснат от Бога. Тук Яков трябваше да научи, че благословенията не се получават чрез хитруване. Човек бива благословен, когато влезе в лично взаимоотношение с Бог. Щом в миналия си живот Яков не блестеше с благочестие, той беше напълно недостоеен за дълбокото пророческо откровение, което получи във Ветил. Въпреки това Бог му разкри Себе Си, за да демонстрира Своята незаслужена благодат към грешниците.

НАПУСКАНЕ НА ДОМА
(Битие 28:1-9; 32:9-10; Рут 1:1-6; Йона 1:1-6; Лука 15:11-13)

В резултат от лукавството на Яков, Исав беше измамен и, за да си отмъсти, намисли да убие брат си. Но Ревека разбра за неговия план и организира спасението на възлюбения си син. Използвайки негодните Богу женитби на Исав като предтекст, тя убеди Исак да изпрати Яков за Падан-Арам, уж, за да предпази Яков, да не направи подобна грешка при избора на съпруга.

Въпрос 1: *Каква беше истинската причина, поради която Ревека искаше да изпрати Яков в Падан-Арам?*

Въпрос 2: *Спомени някои други библейски герои, на които им се наложи да напуснат домовете си, и посочи причините за тяхното заминаване?*

"Тогавя Исаак повика Якова, и, като го благослови, поръча му, казвайки" (Битие 28:1). Поръката съдържаха забрана и директни инструкции. На него му бе забранено да вземе жена от ханаанските дъщери, а бе наставен да си вземе жена от рода на Ревека. След това Исаак благослови Яков и го изпрати. Яков напусна дома си и с това, веднъж завинаги, се изплъзна от влиянието на неговата интригантстваща майка.

Исав разбра, че баща му доброволно благословил Яков и го изпратил за Падан-Арам. В опит да успокои гнева на баща си, натрупан около безбожните му женитби, Исав си взе още една жена, този път от Исмаиловия род. Често хората прилагат плътски методи, за да решат духовни проблеми. Проблемът на Исав се коренеше по-дълбоко, отколкото той осъзнаваше. А той го лекуваше повърхностно. Вместо да подобри нещата, той само ги влоши. Многоженството на Исав беше неприемливо за родителите му. Женейки се за дъщеря от Исмаиловия род, той се опита да си купи благоволенieto на родителите си, но пропусна да потърси Божието благоволение, от което се нуждаеше най-много. Вярващите трябва да предприемат определени библейско-обосновани стъпки, за да разрешат духовните проблеми, а не да вършат

неща, които да успокоят само тяхната съвест. Проблемът на Исав не беше разрешен, а задълбочен.

Въпрос 3: Какъв плътски метод приложи Исав за решението на проблема си и как хората днес прилагат плътски методи за решаването на други духовни проблеми?

**НЕОЧАКВАНО ОТКРОВЕНИЕ НА БОЖИЯТА БЛАГОДАТ
(Битие 28:10-15; 35:1-5; Галатяни 1:13-24; 3:26-29; 1 Тимотей 1:12-16;
Ефесяни 2:1-10)**

По пътя на Яков към Харан, където той се надяваше да намери жена, Бог благосклонно Му се откри в нощно видение. Настоящият живот на Яков беше твърде суров. Твърдата земя му беше постеля, а камъкът му беше възглавница. Той беше самотен, беззащитен и изоставен от Бог. В предишния си живот той беше разчитал на плътската си мъдрост, за да оцелее. Бъдещето му беше предначертано от майчините съвети, без никаква намеса на Божия Дух. Ревека му беше казала: **"Сега прочее, синко, послушай думите ми: стани, та бягай при брата ми Лавана в Харан, и поживей при него известно(малко) време, доде премине яростта на брата ти, - доде премине от тебе гнева на брата ти, и той забрави това, което си му сторил; тогава ще пратя да те доведат от там. Защо да се лиша и от двама ви в един ден?"** (Битие 27:43-45).

Когато Яков се завърна, той не беше прекарал нито **"малко време"** при Лаван, нито гнева на брат му се беше уталожил. Той прекара повече от 20 години извън дома си. Апостол Яков има боговдъхновено предупреждение към всички онези, които се хвалят с утрешния ден и говорят за бъдещето, като че ли знаят какво ще роди утрешният ден:

"Слушайте сега вие, които казвате: Днес или утре ще отидем в еди-кой-си град, ще преседим там една година, и ще търгуваме и ще спечелим, - когато вие не знаете какво ще бъде утре. Що е животът ви? Защото вие сте пара, която се явява, и после изчезва" (Яков 4:13-14)

Макар че животът на Яков беше планиран от майка му, която този път не се допита до Бог, както беше направила преди раждането му, все пак Бог избра да му Се открие. Какво незаслужено благоволение! До това време Яков не беше имал лична среща с Бога. Както и да е, в една трудна ситуация, когато Яков беше отделен от дома си, Бог Му се откри в сън.

Въпрос 4: Какво представлява благодатта и защо Божието откровение към Яков във Ветил се счита за акт на благодат?

Забелязваме някои неща в този сън. **Първо:** той беше боговдъхновен, а не плод от **"много занимания"** (Екlesiаст 5:3). **Второ:** това не беше от онези страшни сънища, чрез които Сатана често ужасява хората. **Трето:** сънят нямаше нужда да се тълкува, защото той беше откровение, а не мистерия. **Четвърто:** забелязваме също, че сънят беше иницииран и управляван от Бог.

Въпрос 5: Кое различаваше съня на Яков от повечето сънища, които днес имат хората?

Яков видя **"стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето; и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея"** (Битие 28:12). Нужно беше Бог да притегли вниманието на Яков от земните към небесните неща. Всичките му действия досега преследваха един по-добър живот на земята. Но, в този сън, Бог му показа по-добро място и пътят за влизане там. Ние се нуждаем от ясно откровение за Небето, което да засенчи блясъка на земните неща. Бог разкри на Яков, че пътуването от Земята към Небето е стръмно изкачване, а не безгрижна разходка. Но това е изкачване по стълба, а не по хлъзгава повърхност. Местата, на които може да се задържи кракът по стълбата са твърдо фиксирани и обезопасени за небесния пътешественик.

Исус е Стълбата, която свързва грешния човек от земята със Святия Бог в Небесата. Той е Един, Който се простря над пропастта, отделяща човека от Бога. В Новия Завет Исус говори за Себе Си като за стълба: **"И рече му: Истина, истина ви казвам, ще видите небето отворено, и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син"** (Йоан 1:51).

Няма друг начин да се стигне до Отца, освен чрез Исус. Той каза: **"Исус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене"** (Йоан 14:6).

Макар че хората поставят стълбите на своите собствени религии на земята, те никога не могат да достигнат небето. Затова, нека онези, които искат да имат връзка с Бог, да дойдат при Исус, така със сигурност ще достигнат Отца.

Въпрос 6: Кое е забележителното в съня на Яков?

Ангелите слизат и възлизат по стълбата, за да служат на ония, които са наследили спасението. Те чакат вярващите и им помагат в пътуването им към Небето.

"И Господ стоеше над нея, и каза: Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраама, и Бог на Исаака; земята на която лежиш ще дам на тебе и на потомството ти" (Битие 28:13)

Главният фокус на съня беше откровението за Бог, Който стоеше над стълбата. Без Него сънят щеше да бъде безцелен и незначителен. Яков видя ГОСПОД и Той го благослови. Бог прехвърли Авраамовите заветни благословения на Яков. Бог също му обеща Своето присъствие, снабдяване, защита, както и сигурно изпълнение на обещанията, които вече му беше дал. Преди Яков беше разчитал на човешката си мъдрост и на манипулативната си майка, за да постигне това, което иска. В съня Бог отклони вниманието му от плътта и "себе"-то.

По същество, Бог разкри Себе Си като верен Бог, Който бърза да изпълни Словото Си. Ние можем да бъдем уверени, че всяка дума, която Бог ни е говорил, ще бъде изпълнена, ако останем в заветно взаимоотношение с Него. Благословенията на Авраам почиват днес върху вярващите чрез Христа.

"Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: "Проклет всеки, който виси на дърво"; така щото благословието, дадено на Авраама, да дойде чрез Христа Исуса на езичниците, за да приемем обещания Дух чрез вяра" (Галатяни 3:13-14)

Всеки човек трябва да се обърне към верния Бог с пълно доверие, за да може да получи най-доброто от Него. Много вярващи разчитат на себе си и на човешките си връзки и така пропускат великите благословения, които Бог е запазил за тях. Ние трябва да излезем от състоянието на "себеуправление" и да уповаем на Бог.

ОТКЛИКЪТ НА БОЖЕСТВЕННОТО ОТКРОВЕНИЕ
(Битие 28:16-22; Юда 13:1-23; Исаия 6:1-8; Йов 28:28; Псалми 2:11;
Йоан 4:21-24,28-30; Откровение 1:9-18)

Откликът на Яков на неочакваното откровение от Бог беше белязано от спонтанна, но значима реакция.

Първо: той беше изпълнен с благоговейна боязън. Яков възкликна, че мястото, на което стои, е страшно. Нашето взаимоотношение с Бога не трябва да се характеризира с равнодушие или небрежност, нито с прекалена интимност, която някои от незнание объркват със свобода в поклонението. Бог очаква страхопочитание и благоговение от всички. Не трябва никога да забравяме, че молитвата на Христовите ученици започва с: **"Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име..."** (Матей 6:9).

Второ: Яков се поклони на Бог. Той **"взе камъка, който си беше турил за възглавница, изправи го за стълб, и изля масло на върха му"** (Битие 28:18). Този акт на поклонение не може да бъде объркан с идолопоклонническите практики на поклонение на каменни богове. Това беше начинът, по който Яков издигна паметник, за да изрази своето покорство към Бог.

Трето: Яков промени името на мястото от Луз във Ветил (Божий дом). Той направи това, за да го съобрази с факта, че Бог му Се откри на това място.

Четвърто: Яков се моли на Бога, търсейки Неговото благоволение и помощ.

Накрая: Яков беше подчинен и започна да напуска **"живота в независимост"**. Той най-накрая осъзна, че трябва да разчита на Бог за успех и закрила. Яков се закле, молейки Бог за водителство, защита и снабдяване. Той обеща да направи ГОСПОД свой Бог, да установи Ветил като Божий дом и да Му даде десетък от всичко, което Бог му даде. Яков извървя дълъг път и накрая изповяда, че Господ е, Който дава успех и богатства. Той е, Който закриля и води. Божествената цел на съня беше накрая изпълнена.

Въпрос 7: Какво ни учи откликът на Яков на Божието откровение във Ветил? Как трябва да се отнасяме ние към откровението на Божиата истина?

Сънят на Яков във Ветил беше истинска среща с Бога. Такива срещи винаги са последвани от дълбоко и здраво познание за Бога, благоговейно поклонение към Бога, както и от посвещение на живота и притежанията ни на Бога. Но повечето т.нар. "срещи с Бога" днес не са нищо повече от емоционална показност. Такива "срещи" не водят до значими промени в живота или в характера. Нека ония, които желаят истинска промяна в живота и поведението си, да се молят на Господ за истинско откровение от Бог и да не спират, докато не го получат

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Евреи	5-6	Еремия	45-46
Вторник	..	7-8	..	47-48
Сряда	..	9-10	..	49
Четвъртък	..	11	..	50
Петък	..	12	..	51
Събота	..	13	..	52
Неделя	Яков	1-2	Плачът на Еремия	1-2

Стих за запомняне: *"Ето, аз съм с тебе и ще те пазя, където и да идеш, и ще те върна пак в тая земя; защото няма да те оставя, докле не извърша това, за което ти говорих"* (Битие 28:15)

Текст: Битие 29:1-35

След животопрменящото си преживяване във Ветил, Яков, изпълнен с нови надежди, продължи пътуването си към Харан (на около 450 мили или 725 км от Вирсавее). За всеки пътешественик, който се надява на Небесно водителство и здрава връзка с Всемогъщия, Ветил (Божият дом) трябва да стане място, откъдето неговата вяра да излети (да се откъсне от земята). Яков имаше някои роднини в Харан, а именно Лаван, брата на майка му Ревека и негов чичо. Пристигането на Яков и 20-годишния му престой с Лаван беше пълен с интриги и забележителни събития.

Въпрос 1: Каква е роднинската връзка между Яков и Лаван?

**СТАДАТА НА ПОЛЕТО
(Битие 29:1-6; Рут 2:4; Второзаконие 6:11)**

Докато пътуваше, Яков пристигна до кладенец, около който имаше три стада овце. Кладенците бяха много важен воден източник за хората, животните и посевите на сухите източни страни. Яков любезно заговори овчарите, които срещна, и ги попита за Лаван. От християните се очаква да бъдат вежливи. При това вежливостта е полезна. Тя не само печели благоволение, но също така отваря врати за християнското ни свидетелство.

Начинът, по който Яков огледа кладенеца, стадата (**Битие 29:2**) и внимателно подходи към новото си запознанство, разкриват у Яков качествата на добрия пастир. Ако се върнем назад, ще си спомним, че у дома си той пазеше стадото (**Битие 27:9**). За уморения и ожаднял пътник, както и за овчаря, водата има висока цена. Това, което Яков направи тук: да отдели време и усилия да напои стадото на Лаван, е нещо подобно на това, което Исус направи хиляди години по-късно до Якововия кладенец.

"Там беше Якововият кладенец. Исус, прочее, уморен от пътуване, седеше така на кладенеца. Беше около шестият час. Дохожда една самарянка да си начерпи вода. Казва ѝ Исус: Дай Ми да пия" (Йоан 4:6-7)

Както стадото на Лаван привлече вниманието на Яков и той помогна на Рахил да го напои, така самарянката и самаряните привлякоха вниманието на Господа. У дома или на полето, далеч от дома, Библията заръчва на всеки вярващ: **"да познаваш състоянието на стадата си, и грижи се за добитъка си"** (Притчи 27:23).

Въпрос 2: Какво трябва да е отношението на добрият пастир към стадото и поучението?

В **стих 3-ти** от нашия текст виждаме усилията, които се полагаха по онова време, за да се отмести камъка от устието на кладенеца и после пак да се постави

обратно. Причината, поради която се правеше това, беше да се предотврати всякакво заразяване и да се осигури чистотата на водата по всяко време. Всеки вярващ, християнски работник и служител носи огромната отговорност да опази чистотата на евангелското послание и на Библейските поучения, които са наше общо наследство. Ние трябва ревностно да пазим чистотата на Библейската истина, където и да се намира тя – на компютъра, на касети, на видео, на книги, на амвона или в нашите сърца.

Преди срещата на Рахил и Яков е интересно да отбележим здравословното любопитство, което прояви Яков. Той предпазливо разпита новите си познати преди да се представи. Яков попита: **"от где сте?" (стих 4), "Познавате ли Лавана" (стих 5) и "Здрав ли е?" (стих 6)**, за да знае как да се държи сред тези чужеднци. Колко поучително е това за всеки един от нас! Много вярващи често попадат в ръцете на съмнителни личности, защото пропускат да зададат правилните въпроси. Ние трябва основно да изследваме произхода и личността на човека преди да се обвържем с него. При първата си среща с Рахил Яков беше съкрушен емоционално и се разплака. Но думите на Лаван го изпълниха с увереност и мир.

Въпрос 3: Какви уроци научаваме от поведението и предпазливостта на Яков при кладенеца?

Във всичко, което се случи около кладенеца, виждаме Божията ръка в живота на Яков. Първо му казаха, че дъщерята на Лаван, Рахил, идва към кладенеца с бащините си овце. Щом пристигна, Яков ѝ помогна да отвали камъка от устието на кладенеца и да напои овцете. След това той ѝ се представи и тя побърза към дома си, за да отнесе добрата новина. Накрая дома на Лаван му оказа топъл и възторжен прием. **"И Лаван му рече: Наистина ти си моя кост и моя плът. И Яков живя при него ..."** (Битие 29:14).

Няма по-голяма утеха от тази, която идва във време на най-голяма нужда. Яков тъкмо беше избягал от смъртната заплаха и неочаквано, в отговор на молитвата му във Ветил, дома на Лаван стана за него **"прибежищен град"**. Какво предизвикателство за вярващите да направят домовете и църквите си подслон за уморените пътници!

ОПРЕДЕЛЕНА ЗАПЛАТА ЗА СТАРАТЕЛНИЯ СЛУЖИТЕЛ (Битие 29:15-20; Левит 19:13; Еремия 22:13; Малахия 3:5; Колосяни 3:22; 4:1; Тит 2:9)

Яков живя и работи при Лаван един месец преди да получи предложението:

"След това Лаван рече на Якова: Нима, като си ми брат, ти ще ми работиш безплатно? Каж ми, каква да ти бъде заплатата" (Битие 29:15)

Действието на Лаван поставя голямо предизвикателство пред всички работодатели. Писанията ни предупреждават да не използваме услугите на другите без да им заплащаме. Също така, небиблейско е да се отлага плащането на заплатата на работника. **"Да не притесняваш ближния си, нито да го ограбиш; да не престои у тебе заплатата на надничаря ти през нощта до сутринта"** (Левит 19:13).

Готовността на Яков да бъде нает на работа е достойна за похвала. Забелязваме също неговата посветеност на дълга и чувството му за отговорност, които са достойни за подражание от всички работещи. Яков обичаше Рахил и предложи да работи седем

години, за да може да се ожени за нея. Лаван с охота се съгласи, но хитро прикри факта, че според тяхната традиция трябва първо Лия да се омъжи. Много скоро това, от което Яков опитваше да освободи собствения си характер, а именно лукавщината и интригантството, го застигна в лицето на чичо му Лаван.

Въпрос 4: Какви предизвикателства поставят отношенията между Лаван и Яков пред работодателите и работниците?

Поради любовта си към Рахил седемте години служба се сториха на Яков като няколко дена! **"Любовта дълго търпи ..."** (1 Коринтяни 13:4). Няма нищо твърде трудно за хора, които обичат истински. Въпреки че престоят на Яков в Харан имаше добро начало, той скоро щеше да се срещне с неприятности по време на сватбеното тържество, организирано от Лаван. Сватбата скоро беше помрачена от измама – похватът, използван от Яков, при получаване на бащиното благословение. Вярващите трябва непрестанно да бъдат ръководени в живота си от Божието Слово, за да отклонят от себе си дългата ръка на възмездието. **"Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето слово"** (Псалми 119:9).

ПРАЗНЕНСТВО, ОСКВЕРНЕНО ОТ ИЗМАМА (Битие 29:21-28; 1 Коринтяни 5:8; Матей 7:2)

На уговорената за женитбата дата Лаван направи сватбено празненство, но с лукавство замени Рахил с Лия. Това напомня за начина, по който Яков и майка му използваха измама, за да придобият бащината благословия на Исак. Какъв обрат на съдбата! Както те използваха за своята измама покривалото на частичната слепота на Исак, така и Лаван използва покривалото на нощта, за да измами Яков. Християните трябва да осъзнават Божия закон за сеене и жънене и да решат да сеят добри семена, за да жънат добри плодове в идещите времена (Галатяни 6:9). Когато истината стана явна, Лаван се оправда, че е действал съгласно обичаите на народа си. Както можеше да се очаква, Яков беше оскърбен и, в опит да усмири гнева му, Лаван безумно предложи Рахил да му стане втора жена за работата, която ще му извършва за още седем години. За съжаление, този акт по-късно обгърна семейството на Яков в мъчителен съперничество.

ОЖЕСТОЧЕНО СЪПЕРНИЧЕСТВО МЕЖДУ СЕСТРИ (Битие 29:23-24,28-29; 30:15; Левит 18:18)

"Тогава рече Рахил: Силна борба водих със сестра си..." (Битие 30:8). Съперничеството, което се разрази в семейството на Яков, беше много некрасива история. Ненужните семейни вражди, подобни на тази между Рахил и сестра ѝ, Лия, консумират енергия, губят време, поглъщат средства и разсейват духовно (Битие 30:8,14-15).

Когато вярващите използват времето си, за да се съревновават и да водят борби един с друг, тогава им остават по-малко време и сила за ревностното сражаване **"за вярата, която веднъж за винаги бе предадена на светиите"** (Юда 1:3). Ние сме призвани не да воюваме с нашите братя и сестри в Господа, а **"но срещу началствата, срещу духовните сили на нечестието в небесните места"** (Ефесяни 6:12).

Неизменното учение на Библията относно женитбата е моногамия (един мъж с една жена). Господ Исус Христос се позова на първата семейна двойка, когато беше запитан за женитбата: **"А той в отговор рече: Не сте ли чели, че Онзи, Който ги**

е направил, направил ги е от начало мъжко и женско” (Матей 19:4). Писанието не одобрява разделянето и забранява развода (**Малахия 2:14-16; Матей 19:4-6**).

Въпрос 5: Какво негативно влияние има полигамията върху семействата?

По време на престоя на Яков в дома на Лаван Бог го благослови с 12 сина и една дъщеря. По-късно, от тези 12 сина произлязоха 12-те израилеви племена. Градусът на ожесточението и конфликтите в Якововия дом даде своето отражение върху имената на неговите деца.

Неискреността на Лаван и неговата непостоянност бяха причина той да промени десет пъти заплатата на Яков. Това причини горчивина в сърцето на Яков, както той по-късно с болка сподели: **”деня пекът ме изнуряваше, а нощя - мразът, и сънят бягаше от очите ми” (Битие 31:40).**

Въпрос 6: Какви рани днес може да причини неискреността в нашите взаимоотношения един с друг в тялото Христово?

Поведението на Лаван очевидно се отклони от първоначалните топлина и любов, с които той посрещна Яков, и това може би подхрани желанието на Яков да се върне у дома. Поуката за вярващите тук е много ясна: всеки може да се промени по всяко време. Затова ние винаги трябва да поставяме упованието си не в смъртен човек, а в непроменящия Се Бог. Второ: трябва да бдим по всяко време, за да се уверим, че братската любов е действена, независимо от ситуацията и обстоятелствата. Все пак Бог преобърна пребиваването на Яков в дома на Лаван в благословение за него, поради което, по-късно, в молитва, Яков изрази дълбоката си благодарност към Бога (**Битие 32:9-10**).

Въпрос 7: Каква поука за нас има в промяната на отношението на Лаван към Яков?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Яков	3-4	Плачът на Еремия	3
Вторник	..	5	..	4-5
Сряда	1 Петрово	1-2	Езекиил	1-2
Четвъртък	..	3	..	3-4
Петък	..	4-5	..	5-6
Събота	2 Петрово	1-2	..	7-8
Неделя	..	3	..	9-10

Стих за запомняне: *"А Лаван му рече: Ако съм придобил твоето благоволение, остани; защото разбрах, че Господ ме е благословил заради тебе"* (Битие 30:27)

Текст: Битие 30:1-43

В предишните ни уроци ние разгледахме някои моменти от живота на Яков. Той беше човек на борба, дори самото му име означаваше човек, които без право замества или прави засада. Верен на името си, Яков постоянно се намираше в различни борби, спорещ с всеки, когото срещнеше. Яков още в утробата се бори със своя брат-близък, при раждането той хвана петата на брат си Исав. По-късно той се бори и открадна първородството на Исав. Чрез измама и борба той получи бащиното благословение. След това, в Падан-арам, Той се сблъска с нещо подобно при чичо си, Лаван, с когото води ожесточена битка за съпруги и богатство. Живота му беше едно нескончаемо воюване. Много години по-късно, в отговор на въпроса на Фараона: **"Колко е числото на годините на живота ти"**, той тъжно отговори: **"Числото на годините на пришествуването ми е сто и тридесет години; малко и зло е било числото на годините на живота ми..."** (Битие 47:8-9).

Все пак Бог беше с Яков, Той го благослови в заточението му, причинено от неговия грях. Яков е един пример за чудната Божия благодат (макар и недостоеен). Специалното име на Бог като **"Бога Яковов"** (Псалм 20:1) идва да ни покаже как Божията благодат достигна скитания се Яков и му даде обещание. Божията благодат и днес достига до всички грешници, които само признаят беззаконията си и се обърнат към Бога (Еремия 3:12-13), и до всички светии. **"Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно"** (Евреи 4:16).

Въпрос 1: *Обясни значението на името "Бога Яковов" в Псалми 20:1?*

Въпрос 2: *Как може грешникът да се радва на Божията благодат?*

ПОЛИГАМИЯТА И ПРОБЛЕМИТЕ В СЕМЕЙСТВОТО НА ЯКОВ
(Битие 30:1-24; 2:21-24; МАТЕЙ 19:4-5; Битие 37:2-8; Левит 18:18;
1 Царе 1:1-7)

Яков беше многоженец от рядък вид. Той беше женен за две сестри. По-късно, в Мойсеевия закон, този вид многоженство беше забранен: **"И да не вземеш жена заедно със сестра ѝ докато е жива другата, за да откриеш голотата ѝ, та да ѝ стане съперница"** (Левит 18:18).

Първо: Яков не беше пощаден от проблемите, омразата, съперничеството, кавгите за дребнавости, чувството на безсилие и обтегнатите взаимоотношения във всички полигамни семейства. Там се чу викът на Рахил: **"дай ми чада, иначе аз ще умра"** и отговорът на безсилния Яков: **"Нима съм аз, а не Бог, Който е лишил утробата"**

ти от плод?” (Битие 30:1-2). Той можеше най-малко да се моли, както Исак направи за Ревека при подобни обстоятелства **(Битие 25:21)**, но не го направи. Няма полза за нас, ако само се оплакваме и се отчайваме поради нещастия и беди.

Второ: имаше продължителна борба между Лия и Рахил, с която Яков се примиряваше. Съперничеството между двете му жени потопи Яков в още по-големи неприятности. Вече повече жени споделяха леглото му и от тия взаимоотношения се раждаха още повече деца. Неговият случай беше класически пример, че Бог не е определил за никой мъж, какъвто и да бил той, да има повече от една жена.

Трето: по-късно измежду децата на Яков се зароди ревност, убийствена омраза и ужасяващо нечестие **(Битие 37:4,8,18-20)**.

Въпрос 3: Защо човек трябва да избягва полигамията на всяка цена?

Посланието на Якововото многоженство е съвсем ясно: не полигамията е Божията воля, а моногамията. Исус Христос, Нашият Господ, каза, също така: **“А той в отговор рече: Не сте ли чели, че Онзи, Който ги е направил, направил ги е от начало мъжко и женско, и е казал: Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът?” (Матей 19:4-5).**

“Една съпруга за един мъж” е всеобщият стандарт на Бога за семейството, независимо от времената, нравите, културата, традициите, предпочитанията или желанията. Нека помислим заедно. Ако според Господното учение похотливият поглед на женения мъж е начало на прелюбодейство **(Матей 5:27-28)**, няма ли основание да заключим, че вземането на втора жена е прелюбодейство в завършен вид? Затова всички многоженци са прелюбодейци; а прелюбодейството е грях, който ще осъди душата в ада **(Откровение 21:8)**.

БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВАТА С ВЯРА

(Битие 30:1-2,22,24; 1 Царе 1:9-18; Лука 1:5-13; Съдии 13:2-5; Псалми 2:8; Йоан 15:1-2,16)

По-рано Рахил, в отчаянието си, се конфронтира с Яков: **“дай ми чада, иначе аз ще умра”**. Яков нямаше утешителни думи за нея. Не е записано в Библията, че той се помоли за нея, както направи Исак за Ревека. Все пак, Бог се смили и си спомни за нея.

“След това Бог си спомни за Рахил; Бог я послуша и отвори утробата ѝ. Тя зачна и роди син, и рече: Бог отне от мене позора” (Битие 30:22-23)

Това беше добър урок. Рахил трябва да е осъзнала, че Господ е, а не човек, **“Който настанява в дома бездетната, и я прави весела майка на деца” (Псалми 113:9)**. Затова тя започна да се моли и Бог Си **спомни** за нея, **послуша** я и **отвори** утробата ѝ. В отговор на нейната молитва с вяра, Рахил се сдоби с превъзходен син, Йосиф. По подобен начин Маноах и жена му се сдобиха със Самсон - съдията, Анна се сдоби със Самуил - пророка, Захарий и Елисавета се сдобиха с Йоан - Кръстител и пророк. Докато Рахил се оплакваше и ридаеше, тя си остана бездетна. Но когато тя се помоли, Бог ѝ даде дете. Всички вярващи, които очакват Бог да им даде плода на утробата, трябва да се научат да се молят, както направи и

Рахил. Бог отговаря на молитвите с вяра. Нека се приближим до Неговия трон чрез вяра и Той със сигурност ще ни отговори (**Матей 7:7-11**).

Спомнете си, че **"Наистина празна е очакваната от хълмовете помощ, От шумната тълпа по планините; Само в Господа нашия Бог е избавлението на Израиля"** (Еремия 3:23).

Освобождението от безплодие не е скрито в някой специален молитвен ритуал, нито в някоя човешка мъдрост или хитрост, а в ГОСПОДА, нашия Бог. Днес много вярващи не обичат да се молят, за да решат проблемите си. Те предпочитат да решават проблемите си чрез лобита, изгодни годежи, шантажи, шушукания и оплаквания. Ние трябва да знаем, че Бог отговаря на молитва.

Въпрос 4: Как днес хората предпочитат да си решават проблемите, вместо да се молят? Освен безплодието, какви други проблеми могат да се решат чрез молитва?

"И наименува го Иосиф (Дано прибави), като думаше: Господ да ми прибави и друг син" (Битие 30:24)

В името, което Рахил даде на сина си, виждаме триумфа на духовното над плътското; на борбата с Бога в молитва над борбата с хората по плът. От друга страна, името на Иосиф беше изявление на вяра, докато имената на всички останали деца изявяваха борбите и съперничеството в семейството.

Дан означава "съдия"; **Нефталим** означава "борба", **Гад** означава "щастие" и **Асир** – "честит", имена, които Лия даде, за да се подиграе с противницата си. **Исахар** означава "награда", **Завулон** означава "сега мъжът ми ще живее с мене". Лия също имаше и дъщеря, **Дина** – "съд". Всички тия седем имена отразяват плътското съперничество. Само името на Иосиф поглежда отвъд хората и изявява единствено Бог, **"Господ да ми прибави и друг син"**.

Въпрос 5: Обясни значението на имената на децата на Лия; от какво трябва да се водят родителите-християни, когато дават имена на техните деца?

За вярващите е важно също да имат желание да бъдат и плодотворни в духа. Сърцераздиращият вик на Рахил беше за деца. Тя, по-скоро, беше готова да умре, отколкото да остане безплодна. Тя чувстваше, че безплодието беше голям позор. Наистина, Господ ни дава подобна картина, що се отнася до духовното безплодие (**Йоан 15:1-8**). От християните се очаква да принасят два вида плодове: плода на Духа (**Галатяни 5:22-23**) и плода на благовестието (**Йоан 15:16; Матей 28:19-20; Марк 16:15-16**).

С Божията благодат, която е налична за всеки християнин, няма причина, поради която вярващите да нямат духовни деца. Христос очаква вярващите да Го молят за деца: **"Поискай от Мене и аз ще ти дам народите за твое наследство"** (**Псалми 2:8**). Докато вярващите не започнат искрено да се молят и да искат от Господа новообърнати души, няма да има никакъв значителен пробив. Вярващите от ранната църква имаха едно висше желание – да проповядват евангелието. Апостолите днес трябва, по-скоро, да евангелизират, отколкото да прислужват на трапези (**Деяния 6:4**).

Дори онези, които бяха назначени да прислужват на трапези, бяха толкова предадени на служението на Словото, че един от тях, Стефан, стана първият от мъчениците на вярата, а друг, Филип, стана първият евангелист. Днес много вярващи не виждат нужда да раждат повече духовни деца. Евангелизирането се разглежда като работа за "младите християни". Те не приличат на Джон Кнокс, който се молеше: "Дай ми Шотландия или ще умра!". И Бог наистина отговори на молитвите му и обърна много души в Шотландия. Ако ние викаме като Рахил и Кнокс, Бог ще ни даде духовни деца. Нивите са бели за жетва!

Въпрос 6: Споменете някои от причините, поради които вярващите днес са охладнели към благовестяването и печеленето на души?

Мнозина не благовестват: **(1)** защото нечестият се умножава и мнозинството не е готово да слуша благата вест; **(2)** поради финансови затруднения; **(3)** поради равнодушие и преследване на материални блага; **(4)** поради плахост и липса на самоувереност. Други неубедително оправдават непокорството си с недостатъчно образование и оскъдно познаване на писанията.

Любовта на Яков към Рахил не ѝ беше достатъчна, тя искаше да си има деца. Същото беше и с Анна **(1 Царе 1:1-18)**. Няма значение колко благословени изглеждаме, ако сме безплодни, ще се посраим в крайна сметка. Вечността ще бъде много нерадостна и печална за тези, които не принасят плод. За безплодието няма задоволително оправдание. Сега е времето да извикаме: "дай ми чада, иначе аз ще умра". Кога за последен път си спечелил някого за Христос?

НЕДОВОЛСТВОТО НА ЯКОВ ОТ ЗАПЛАЩАНЕТО НА ТРУДА МУ (Битие 30:25-36; Левит 19:13; Еремия 22:13; Ефефсяни 6:5-9; Колосяни 3:22-23; 4:1)

В работенето на Яков за Лаван има забележителни уроци за вярващите относно взаимоотношенията работник – работодател. След раждането на Йосиф, Яков реши, че е време да напусне работата си при Лаван. Въпреки, че беше използван, мамен и търпеше позорно отношение от Лаван, Яков не възнамери да изостави задълженията си по начин, който би могъл да нанесе ущърб на работодателя му. Той го предупреди за напускането си. Нямахше подлост или лицемерие в оттеглянето му. Християните трябва да позволяват на принципите на святостта да контролират техните работни взаимоотношения. Истинските християни няма да се заплитат в хитрувания или в непочтени дела. Изискванията на живота в святост се простират и до нашите офиси и занятия. Почтеността, усърдието и абсолютната истина са теста за нашия християнски характер.

Вярващите не бива да изоставят своите задължения без да уведомят преди това работодателите си. Връзката на Лаван с Яков донесе благословение в дома на Лаван. Вярващите трябва да работят така, че да видят преуспяването на предприятието или организация, която ги е наела на работа. Затова и вярващите не могат да работят в предприятия или организации, чиято дейност не е благословена и извиква Божия гняв.

На работодателите-християни е заповядано: "отдавайте на слугите си **безпристрастно това, което е справедливо, като знаете, че и вие имате Господар на небесата**" (Колосяни 4:1). Бог е нанесъл проклетия над онзи, "Който кара ближния си да му работи без заплата и не му дава надницата

му” (Еремия 22:13). Някои, т.нар. работодатели-християни, не биха платили заплатите на работниците си, докато не се повдигнат протести срещу тях. Лаван изповяда, че Бог го е благословил, докато делата му са били в Якововата ръка. Вроденият му егоизъм не му позволи да обмисли едно достойно заплащане на усърдния си работник, преди да го изгуби. Такава експлоатация на ближните ни е в разрез с Духа Христов.

Въпрос 7: От какви принципи трябва да бъдат ръководени взаимоотношенията между работодатели и работници?

ПЪТЯТ НА ЯКОВ КЪМ ПРЕУСПЯВАНЕТО
(Битие 30:31-43; 31:9-12,38,40,42; Изход 3:20-22; 11:1-2; 12:35-36; Матей 17:27)

“Така човекът забогатя твърде много, и придоби големи стада, слугини и слуги, камили и осли” (Битие 30:43)

След много години тежка работа Яков “доплува” до брега на просперитета. Той беше усърден в работата си и затова стана богат (Притчи 10:4; 13:4). Бог винаги възнагражда усърдното работене. Преуспяването на Яков всъщност беше комбинация от лично видение, усет за работата, покорство на божественото водителство и щедра доза от Божията благодат. Макар да произхождаше от богато семейство, той избра пътя на трудолюбието, за да забогатее.

За да бъдат уверени, че ще преуспеят, вярващите трябва да си създадат навик да работят усърдно, здраво и вярно на Господа. Има някои забележителни уроци, които можем да извлечем от пътя на Яков към преуспяването.

Първо: Яков имаше сън как да придобие стадо от силни животни, каквото вероятно беше гледал при баща си. Това съновидение го придвижи от положение, в което нямаше нито едно животно, до положение, в което имаше **“големи стада, слугини и слуги, камили и осли” (Битие 30:43)**.

Второ: Той беше доказано трудолюбив и прилежен човек. Да имаш само видение не е достатъчно, видение без необходимите усилия е фантазия – сигурен път към бедността. **“Желанието на ленивия го умъртвява, защото ръцете му не искат да работят” (Притчи 21:25)**. **“Душата на ленивия желае и няма, а душата на трудолюбивите ще се насити” (Притчи 13:4)**. Яков първо видя видението и после работи за изпълнението му. Успехът му не беше неочакван.

Трето: Преуспяването на Яков беше резултат от покорството му на божественото водителство. **“В сън, в нощно видение” (Йов 33:15)** Бог отвори ушите на Яков и му даде инструкции. Говорейки по-късно с двете си жени, Яков разказа как ангел от Бога му е дал насън указания относно плана за неговия необикновен просперитет. Както винаги, покорството донесе изобилни благословения. Спомняме си Петър, който придоби така нужните пари от устата на риба, когато безпрекословно се покори на заповедта на Христос. Настойникът на угощението в Кана Галилейска се беше изправил пред неприятна ситуация: виното беше свършило. Мария посъветва слугите да се покорят, ако ще очакват чудо от Христос: **“Каквото ви рече, сторете” (Йоан 2:5)**. Последвалото покорство на Христовата конкретна заповед донесе така необходимото чудо. Подчинението на Господните думи е винаги прелюдия към чудо. Непокорството и своеволието водят до нещастия.

Накрая: Преуспяването на Яков беше резултат от божествена предвидливост. Без Божията чудотворна намеса поставянето на шарените пръчки пред зачеващите овце нямаше да се отрази на пигментацията на новородените агънца. Бог със сигурност се

намеси. Можем да заключим, че Бог благослови Яков, както направи и с баща му Исаак.

Бог каза на Яков: **"...видях всичко, що ти прави Лаван" (Битие 31:12)**. Лаван възнамеряваше да продължи да го експлоатира, но Бог го възнагради за усърдието и трудолюбието му. По-късно по подобен начин Бог благослови Израел, когато, излизайки от Египет им заповяда: **"...нека поиска всеки мъж от съседа си, и всяка жена от съседката си, сребърни и златни вещи ... и Господ беше дал на хората да придобият благоволенieto на египтяните, тъй щото те бяха им дали колкото искаха. Така те обраха египтяните" (Изход 11:2; 12:36)**. Това беше тяхната заплата за всичките години, през които бяха робували на египтяните. Бог е свят, **"Той е Канара; делата му са свършени, защото всичките Му пътища са прави, Бог на верността е, и няма неправда в Него; Справедлив и прав е Той" (Второзаконие 32:4)**.

Бог сложи край на дългите години потисничество и експлоатация и щедро покри понесените от Яков щети. Всички, които са потиснати, ще бъдат освободени и възнаградени от Бога, ако останат верни, усърдни и твърди до края.

"Защото Господ е изкупил Якова, изкупил го е от ръката на по-силния от него" (Еремия 31:11)

Важно е вярващите да забележат, че Яков не измами Лаван, въпреки че Лаван не му даваше заплата. Той беше верен. Нека всички, чиито началници са невярващи, си припомнят думите на апостол Петър: **"Слуги, покорявайте се на господарите си с пълен страх, не само на добрите и кротките, но и на опърничавите" (1 Петрово 2:18)**. Бог възнагражда верността, Той поощрява усърдието и защитава потиснатите. За всички работници-християни си остава в сила божествената инструкция: **"Каквото и да вършите, работете от сърце, като на Господа, а не като на човеци; понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството. Слугувайте на Господа Христа" (Колосяни 3:23-24)**.

Въпрос 8: Какви поуки могат да извлекат вярващите от преуспяването на Яков?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Йоан	1-2	Езекиил	11-12
Вторник	..	3	..	13- 14
Сряда	..	4-5	..	15-16
Четвъртък	2 Йоан	1	..	17-18
Петък	3 Йоан	1	..	19-20
Събота	Юда	1	..	21
Неделя	Откровение	1	..	22

Стих за запомняне: "А Господ рече на Якова: *Върни се в отечеството си и в рода си, и аз ще бъда с тебе*" (Битие 31:3)

Текст: Битие 31:1-55

Когато Яков напусна дома на родителите си, бягайки от гнева на брат си Исав, никой не предполагаше, че ще отсъства толкова дълго. Но в крайна сметка, докато разреши проблема с чичо си Лаван, той се забави цели двадесет години, които промениха манталитета му. Най-сетне, настъпи моментът да се завърне обратно у дома. Виждаме Яков, който дойде в дома на Лаван само с една тояга, да си тръгва от там пълен с благословения и преживявания.

Макар Яков и по-рано да изяви желание да напусне Падан-Арам (**Битие 30:25-26**), неговото окончателно решение този път беше повлияно от някои фактори, които направиха престоя му при чичо му Лаван нежелан. Четири неща доведоха Яков до решението да напусне дома на Лаван. **(1)** Недоволството и оплакванията на Лавановите синове, които го обвиняваха, че е откраднал бащиното им богатство и тяхното наследство. **(2)** Лошото отношение на Лаван към Яков. Лицето на Лаван се промени, той вече не се отнасяше радушно и приятелски към него. **(3)** Яков получи директна заповед от Господ да се върне у дома си. **(4)** Готовността на Лия и Рахил да напуснат бащиния си дом и да последват съпруга си в ханаанската земя.

Въпрос 1: *Кои бяха факторите, които директно повлияха решението на Яков да напусне дома на Лаван?*

**РЕШЕНИЕ ЗА ВРЪЩАНЕ У ДОМА
(Битие 31:1-16; 32:9; 35:5-7; 28:15; 46:1-7; Изход 3:10-16)**

Яков беше добре дошъл в дома на Лаван и се сдоби с работа и съпруги. Той преживя много трудности при Лаван. Той стана многоженец. Той работи без заплата, а друг път пък заплата му беше променяна многократно. Изправен пред такива обезкуражаващи проблеми, той все пак не беше решил твърдо да напусне Падан-арам, докато Бог конкретно не му заповяда да го направи.

Яков получи ясна насока от Бога да се върне в бащиния си дом в Ханаан. Той беше движан от Божието водителство, според както Бог му беше говорил по-рано: **"Ето, аз съм с тебе и ще те пазя, където и да идеш, и ще те върна пак в тая земя; защото няма да те оставя, докле не извърша това, за което ти говорих"** (Битие 28:15). Поучително е да знаем, че Яков дойде в Падан-арам с Божията помощ и си излезе от там по Божията заповед. Дълг на всеки вярващ е да подчини всички свои усилия на тази земя на Божественото водителство.

Макар че Яков не възнамеряваше да остава задълго в Падан-арам, обстоятелствата направиха престоя му по-дълъг от очакваното. Трябваше да се съчетаят недоброжелателното отношение в дома на Лаван, от една страна, и ясното водителство от Бога, от друга, за да подсетят Яков, че е време да се връща в Ханаан. Следването на Божия план е трудно за много грешници и вярващи, докато не се

научат на покорство чрез разнообразни, понякога и неприятни, ситуации в техния живот. Странстването на Мойсей в мадиамската земя се приближи към своя край едва когато Бог му се яви в горящия храст и му заповяда да се върне в Египет и да освободи чадата на Израил.

Преди да вземе окончателно решение, Яков потърси съгласието на двете си жени. Поведението на Яков е похвален пример за добро управление на дома. Той имаше право, като съпруг и баща, да вземе самостоятелно решение за дома си. Но вместо да упражни правото си, той мъдро повика жените си, каза им какво има в сърцето си и получи тяхното пълно съдействие. Тук съпрузите трябва да се поучат да споделят техните намерения и цели с техните съпруги. Това изявява любовта и взаимната привързаност, която имаме един към друг. То също е показател за степента на взаимно доверие между съпруг и съпруга.

Въпрос 2: Спомени някои похвални черти от поведението на Яков при решението му да се върне у дома си и поуките, които извличаме от тях.

Жените на Яков посрещнаха с радост решението на Яков да се върне у дома си, както му беше казал Бог в съня му. Подобно на техния съпруг и те с готовност се покориха на божественото водителство. Тяхното покорство виждаме в думите на Рахил и Лия: **"Затова, стори сега, каквото Бог ти е казал"** (Битие 31:16). Това е предизвикателство за всички жени, които се противят на волята и водителството от Бог за техните съпрузи. Рахил и Лия не знаеха какво ги чака в Ханаан – дали ги чака изобилие или бедност. Не тяхното удобство беше най-важното, а Божията воля. Те бяха единни в целта и затова успяха. Вярващите трябва да се покоряват на Божията воля всеки път, когато им е известна, независимо от трудностите, които биха могли да имат по пътя си. Жените-християнки трябва да съдействат на техните мъже, за да може Божият план за техните домове да се изпълни по-лесно.

Алчността на Лаван беше толкова очевидна, че дори собствените му дъщери не можеха да си затворят очите пред нея. Начинът, по който той се беше отнесъл с тях, също беше унизителен. Не е чудно, че те, получили божествена подкрепа, побързаха да си заминат.

БЯГСТВО ОТ ДОМА НА ЛАВАН (Битие 31:17-25; 33:18; 35:9)

***"И тъй, Яков побягна скришно..."* (Битие 31:20)**

Яков побягна от своя брат, Исав (Битие 27:43), а двадесет години по-късно, той побягна и от Лаван. Въпреки че Бог му каза да се върне в Ханаан и му обеща да бъде с него, Яков се боеше от Лаван дотолкова, че запази заминаването си в тайна (Битие 31:31). Вярата в Бога ще ни даде увереност, че Бог ни вижда в каква ситуация се намираме. Ние не можем да се покорим на Бога безусловно, ако се страхуваме от човеци. Нека не даваме повод да се злослови доброто, което вършим. Страхът от човека е примка. И въпреки това мнозина служат на Бог, а в същото време имат страх от човеци.

Отсъствието на Лаван от дома даде на Яков възможност да избяга. Това стана, **"като беше отишъл Лаван да стриже овците си"** (Битие 31:19). Все пак, бягството не беше непочтено. Бог изисква абсолютна чистота в сърцето и абсолютна почтеност и праведност в делата ни с нашите ближни. Това е тест за Христоподобен характер. Яков не взе със себе си нищо, освен личните си притежания. Той взе само онова, което Господ му беше дал и беше доволен с него. Заминаването на Яков беше

в покорство на Бога, но начинът на заминаването му беше плътски. Този подход не е препоръчителен. Учтивостта повеляваше Яков най-малкото да информира Лаван, негов тъст и работодател за двадесет години.

Но Рахил не беше така почтена като съпруга си. Тя открадна домашните идоли, на които баща ѝ се покланяше. Можем само да предполагаме какви бяха мотивите ѝ. И тъй, Яков избяга с онова, което му принадлежеше – жени, деца, добитък, но и с Лавановите идоли.

Въпрос 3: Защо Яков запази заминаването си от дома на Лаван в тайна? Как може страхът от човека да повлияе на нашето свидетелство като християни?

Когато след три дни новината за бягството на Яков достигна до ушите на Лаван, той веднага мобилизира военните мъже в дома си и се втурна да го преследва. Както някой вярно е отбелязал: *"Лошите хора са по пламенни в гнева си, отколкото в любовта си"*.

ПРОТИВОПОСТАВЯНЕТО МЕЖДУ ЯКОВ И ЛАВАН (Битие 31:25-43; Изход 23:22-23; Исаия 41:8-11)

Яков беше изминал около 480 км за десет дни, когато след седемдневно преследване Лаван и хората му го настигнаха при Галаадската поляна, югоизточно от Галилейското езеро. Лаван започна да обвинява Яков за лошото му поведение **(Битие 31:26)**. Но Бог вече беше се намесил в тяхната разпра. Насън Той изобличи Лаван и защити Яков **(Битие 31:24)**. Наистина, Бог е верен на Словото Си: **"Защото Аз ще се съдя с оня, който се съди с тебе, и ще спася чадата ти... Ето, всички, които са разгневени на тебе, ще се засрамят и смутят; Съперниците ти ще станат като нищо и ще загинат"** (Исаия 49:25, 41:11).

Лаван тръгна от дома си много разярен. И, без Божията намеса, можеше да причини най-малкото материални щети на Яков. Той каза: **"Ръката ми е доволно силна да ви напакости; но Бог на баща ви ми говори нощес, казвайки: Внимавай да не речеш на Якова ни зло, ни добро"** (Битие 31:29). Някой е казал: *"Безопасността на добрите хора се дължи най-вече на влиянието, което Бог има върху съвестите на лошите хора"*. Няма значение колко яростен е гневът на враговете и колко големи са хвалбите на противниците, **"Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни"** (Изход 14:14).

Лаван обвини Яков за кражбата на домашните му идоли. Обаче, опитът му да докаже твърдението си, беше осуетен, което пък предостави на Яков възможност да докаже своята невинност. Докато претърсването продължаваше, Яков запази спокойствие и, в крайна сметка, идолите не се намериха. Гневът на Лаван беше уталожен; Бог се беше намесил в полза на Яков като доказа неговата невинност.

Нека видим за какво Лаван се разгневи на Яков: **(1) Яков се измъкна незабелязано; (2) отведе дъщерите и внуците му без предизвестие; (3) не му даде възможност да ги изпрати подобаващо; (4) открадна идолите му.** Лаван обвини Яков, че във всичко това е постъпил необмислено **(стих 28)**.

Яков не разполагаше със силен отговор на тези обвинения. Но знаейки, че е невинен за кражбата на идолите му, той каза на Лаван да претърси цялото му домочадие. Той обеща да умъртви този, у когото се намерят идолите на Лаван. Претърсването не се увенча с успех и Яков, доказано оневинен, намери сили да изкаже своето недоволство от Лаван. Библията казва, че праведният е смел като млад лъв. Невинността на Яков му даде възможност да говори смело.

Въпрос 4: Спомени някои от точките, по които Лаван обвиняваше Яков и изясни по кои от тях той беше прав. Каква е поуката за нас, вярващите?

Въпреки че Лаван не намери откраднатите идоли, Бог знаеше, че те бях у Рахил. Затова и Библията е запазила запис за случая. Вярващите не бива да повтарят деянията на Рахил. Тя открадна и излъга. Подобно на другите грешници, ако крадците и лъжците не се покаят от техните грехове и не направят нужното възвръщане, те ще свършат в огненото езеро. Вярващите, които са отпаднали, и имат у себе си неща, принадлежащи на друг, трябва да се покаят и да върнат откраднатото на законния му собственик. Това е одобреният от Бога път.

Реакцията на Яков на обвинението на Лаван беше прибързана. Той казва: **"У когото намериш боговете си, той да не остане жив"** (Битие 31:32). А това беше възлюбената му Рахил. Какво щеше да се случи, ако идолите бяха намерени у нея? Щеше ли Яков да убие Рахил заради някакви глупави идоли? Писанието пази свидетелства за хора, които са причинили проблеми на себе си и на домочадието си заради прибързаното им отсъждане.

Цар Саул щеше да убие Йонатан, защото Йонатан яде мед в деня, когато цялата нация Израил чакаше на Господа в пост поради войната им с филистимците (1 Царе 14:36-45). Цар Давид, за да докаже себе си като праведен човек, произнесе много тежка присъда над човека, който беше откраднал агнето на ближния си. Оказа се, че този човек е самият той (2 Царе 12:1-14). Библията ни предупреждава, че **"Смърт и живот има в силата на езика, и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му... Видял ли си човек прибързан в работите си? Има повече надежда за безумния, отколкото за него"** (Притчи 18:21; 29:20).

Въпрос 5: Какво предупреждение има за нас в прибързания отговор на Яков на Лавановите обвинения?

След като идолите не бяха намерени у него, Яков придоби смелост да говори на Лаван. Той обвини Лаван заради лъжливото обвинение, за несправедливост, непочтеност и намаляване на заплата му. Той заяви своята искреност и почтеност. Това, само по себе си, е едно изобличаващо предизвикателство към много вярващи днес.

В Битие 31:38-41 Яков заяви, че: (1) неговата предана служба донесе благословение над Лавановия имот – **"овците ти и козите ти не се изяловиха"**; (2) било със заплата или без, той не беше откраднал или заклал нещо от Лавановото стадо; (3) той теглеше загубата за изгубено или откраднато от звяр – той не се е оправдавал пред Лаван; (4) той е работил при всякакви условия: денем и нощем, в жегата и студ, за да се увери, че стадата са добре.

Колко вярващи, които са поставени над работите на свои близки братя или над делата на невярващи работодатели имат такова чисто свидетелство като Яков в дома на Лаван?

Въпрос 6: Какво предизвикателство отправя към вярващите невинността на Яков, заявена пред Лаван?

В резултат от характера и поведението на Яков по време на службата му при Лаван, той се радваше на спокойствието на чистата съвест. Колко важно е за нас, вярващите, да пазим съвестта си чиста, каквото и да вършим: **"Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, имаме дръзновение спрямо Бога: и каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това що е угодно пред Него"** (1 Йоан 3:21-22). Яков се грижеше старателно за овците

на неговия господар, които му бяха поверени. Затова и можеше да даде отчет за своето настойничество, когато ситуацията го изискваше. По подобен начин, всички служители на Всемогъщия Бог един ден ще дадат отчет за настойничеството си пред техния Господар. **"Понеже ние всички ще застанем пред Божието съдилище... И тъй, всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога"** (Римляни 14:10,12).

ЗАВЕТ НА МИР (Битие 31:44-55; 26:26-31; 21:22-32; Числа 25:12)

Лаван не можеше да се мери с Яков по праведност. Той знаеше, че Яков не лъже, нито говори празни приказки. Той сам по-рано беше казал на Яков: **"Господ ме е благословил заради тебе"** (Битие 30:27). Сега Лаван желаше мир. Не е чудно, че Библията казва: **"Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той примирява с него и неприятелите му"** (Притчи 16:7).

Бог видя неправдата на Лаван и плати на Яков, който иначе щеше да си тръгне с празни ръце. След като изслуша Яков, Лаван не можеше да се оправдава, нито да обвинява повече Яков. Той нямаше извинение за начина, по който се беше отнесъл с дъщерите и внуците си. Той предложи мирно споразумение. Точките на мирния договор бяха следните: **(1)** Яков трябваше да бъде добър съпруг и баща. (Той и без друго не беше дал повод за съмнение в това отношение); **(2)** Страните взаимно се обвързаха с акт за ненападение. Лаван каза: **"тая грамада да бъде свидетел, и стълбът да бъде свидетел, че аз няма да премина тая грамада към тебе, нито ти ще преминеш тая грамада и тоя стълб към мене, за зло"** (Битие 31:52).

Сключвайки този мирен договор с Лаван, Яков последва стъпките на своя баща, Исаак, и на своя дядо, Авраам. Те, по своето време, сключиха различни мирни договори със съседите си. Независимо от лошото отношение на Лаван в миналото, Яков беше готов да сключи договор за ненападение. Истинските вярващи трябва да се стремят да живеят в мир с всички. Трябва да следваме мир с всички – и с добрите, и с лошите. Само тогава ще бъдем достойни да се наричаме Божии деца **(Евреи 12:14; Римляни 12:18-21; Псалми 34:12-16; 1 Петрово 3:10-13)**.

Въпрос 6: Как може вярващия да има мир с всички човеци и как грешникът може да има мир с Бога?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	2	Езекиил	23
Вторник	..	3-4	..	24-25
Сряда	..	5-6	..	26-27
Четвъртък	..	7-8	..	28-29
Петък	..	9-10	..	30-31
Събота	..	11-12	..	32
Неделя	..	13-14	..	33

Урок ПРИПЧАТА ЗА РАБОТНИЦИТЕ
№ 97 НА ЛОЗЕТО

Стих за запомняне: *"Затова възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилвайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е празен"* (1 Коринтяни 15:58)

Текст: Матей 20:1-16

Притчата за работниците на лозето е една от притчите, с които Господ Исус обрисова Небесното Царство. В последния стих на предходната глава имаше едно изявление, свързано с Божието Царство, което излиза извън нормалното мислене: **"Обаче мнозина първи ще бъдат последни, а последните първи"** (Матей 19:30). Именно, за да изясни това твърдение, Исус даде тази притча, която е във фокуса на нашето изучаване тази седмица. **"Защото небесното царство прилича на стопанин, който излезе при зазоряване да наеме работници за лозето си. И като се погоди с работниците по един пеняз на ден, прати ги на лозето си"**.

Въпрос 1: *Защо Исус поучаваше чрез притчи и каква поука могат да извлекат вярващите и проповедниците на Божието Слово от този начин на проповядване?*

ПРИЧИНИТЕ ЗА ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ПРИТЧИ
(Матей 20:1; 13:3-8,10-15; Лука 15:1-7; Марк 12:1-12)

Когато използваше притчи, Исус говореше за неща с вечни последствия. Притчата е начин на поучение, при който чрез познати, земни истории се изясняват небесни истини. Господ Исус ги използваше много често. Чрез тях Той слизаше до нивото, което слушателите Му разбираха. Той желаше хората да чуят и да разберат поученията Му, затова говореше с образи, познати на всички. Евангелието от Матей е също пълно с такива притчи. Между тях са притчата за сеяча, за изгубената овца, за изгубената пара и т.н. Най-великият Учител водеше хората от познатото към непознатото. Той извличаше много поуки и преобрази от тяхното познато битие. Хората от Близкия Изток, между които тогава служеше Исус, бяха основно земеделци, овчари и рибари. Така че Той им говореше с образи от тяхното ежедневие. Проповедниците, които излизат да сеят семената на Божието Слово, имат да учат много от Господаря си в това отношение. Посланията трябва да са кратки, ясни, да използват образи от живота на слушателите, така че да получат очаквания от тях отклик. **"Защото, ако тръбата издадеше неопределен глас, кой би се приготвил за бой?"** (1 Коринтяни 14:8).

Въпрос 2: *Обясни притчата за работниците на лозето.*

Въпрос 3: На какви духовни принципи ни учи притчата?

РАБОТНИКЪТ И ОБЕЩАНИЕТО

(Матей 20:1-7; 28:19-20; Марк 10:28-30; Йоан 15:2; 1 Коринтяни 3:9-14)

Работниците бяха наемани по най-различно време през деня. Последната група беше наета едва в единадесетия час на деня не защото бяха мързеливи, но защото никой не беше ги наел по-рано. Поуката тука за християнския водач е никой в домочадието на вярата да не бъде оставян без работа. Бог няма безполезни деца или служители. Не се очаква от вярващите да бъдат бездейни. Не можем да се оплакваме, че никой не ни е наел на работа, тъй като Господ е наел всеки един от нас, изпращайки ни с думите: **"Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар"** (Марк 16:15).

Те всички бяха изпратени на лозето. Вярващите са изпратени от четирите ъгъла на църквата до четирите краища на земята. На работниците от нашата притча им беше обещан по един пеняз. Пенязът по времето на Исус беше достатъчен за плащането на една надница. Тези, които бяха наети, бяха на разположение и готови за работа. Бог ще възложи отговорността за обработката на Господното лозе само на онези, които са на разположение и са готови да служат. Онези, които се чувстват талантиливи и незаменими са безполезни за работата. Те ще бъдат оставени сами.

Господ не е неверен работодател. Той възнагражда всеотдайната ни работа от любов в служба на Царството. **"Затова възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилвайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е празен"** (1 Коринтяни 15:58). Без извинение са всички ония, които не отиват на полето да съберат плодовете, защото никой не им е дал титли в църквата.

Въпрос 4: Какви извинения дават някои вярващи, за да странят от Божията работа?

ЗАПЛАТА ЗА РАБОТНИЦИТЕ

(Матей 20:8-10; Римляни 8:18; Откровение 2:10; Евреи 6:10)

В края на деня работниците бяха възнаградени. Някои бяха работили само един час, но стопанинът щедро ги възнагради, като им плати толкова, колкото и на тези, които бяха работили цял ден, защото последните бяха работили толкова дълго, колкото им беше предоставена възможност. Бог, в Своя суверенитет, награждава верните не според количеството или обема на работата.

Работникът, който получава заплата, е оня, който издържа до края. Ако някой работник напусне работата по средата, той ще изгуби наградата си. Господ отговаря на служителите Си, които се оплакват: **"Приятелю, не те онеправдавам. Не се ли погоди с мене за един пеняз?"** (Матей 20:13).

Господ, Който назначи работници на лозето Си, е верен да възнагради всеки, който старателно работи до края. Каквато и служба да вършиш пред Господа, знай че ще бъдеш богато възнаграден тук и във вечността. **"Защото Бог не е несправеден, та да забрави това, което извършихте и любовта, която показахте към Неговото име, като послужихте и още служите на светиите"** (Евреи 6:10). Господ казва: **"Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му"** (Откровение 22:12).

Въпрос 5: Изброй наградите, които очакват верните вярващи в последния ден.

Въпрос 6: Каква лична подготовка трябва да направи всеки вярващ, преди да предложи услугите си в служба на Господа?

ПРИЧИНИ ЗА РОПТАНИЕ (Матей 20:11-13; Лука 15:25-30; 1 Коринтяни 13:4)

По време на разплащането, онези, които бяха работили цял ден, получиха същата заплата. Те роптаха и се оплакваха от стопанина, защото се чувстваха онеправдани, загдето получиха едно и също заплащане с ония, които бяха работили по-малко. Някои хора очакват отношението им с Бога да се основава на онова, което те са направили за Него. Но Бог е избрал да положи взаимоотношението си с нас на основата на Неговата благодат, не на дела. Има хора, които винаги се оплакват, независимо колко е направено за тях. Днес мнозина измежду вярващите се оплакват. Те са недоволни от администрацията в църквата, от събранията, от църковните правила, от ученията и т.н... Някои се чувстват, че са слабо известни... Всички такива си навличат Божието порицание.

"Като се свечери, стопанинът на лозето каза на настойника си: Повикай работниците и плати им надницата, като почнеш от последните и следваш до първите. И тъй, дойдоха условените около единадесетия час, и получиха по един пеняз. А като дойдоха първите, мислеха си, че ще получат повече от един пеняз но и те получиха по един пеняз. И като го получиха, зароптаха против стопанина..." (Матей 20:8-11).

Мнозина в църквата се държат като първата група работници. Те винаги се интересуват каква ще бъде тяхната награда, преди да свършат каквото и да било за Бога. Те винаги са готови да се пазарят за цената на труда си. Такива хора ще бъдат разочаровани в последния ден. Онези, които оставят Господаря на жетвата да реши каква ще е заплата за труда им, със сигурност ще получат желаното от сърцето си в деня на разплата.

Въпрос 7: Обясни, защо първата група работници, дошли по-рано на лозето, възроптаха. Какво можеш да кажеш за техните оплаквания?

Въпрос 8: Как днес някои вярващи показват същото поведение като първата група работници, които бяха готови да се пазарят за заплата си?

Стопанинът смърти тия, които се оплакваха, за тяхната завист. Лошо е човек да негодува заради успеха на другите. Завистта е мерзост за Бога. Работниците направиха тази грешка, защото не осъзнаваха, че работата за Бога не е неотменимо право, а привилегия. Божието дело не може да бъде вършено с мисълта, че Бог ни е длъжник. Службата ни за Бога трябва да е знак за нашата благодарност към Бога, Който даде Своя Единороден Син за нашето изкупление. Вярващите са спасени, за да служат и родени, за да се възпроизвеждат. **"Също така и вие, когато извършите все що ви е заповядано, казвайте: Ние сме безполезни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим"** (Лука 17:10).

От начина, по който бяха раздадени наградите, трябва да проумеем суверенитетът на Бог. Това, което Бог дава, Си е Негово Собствено. Това, което Той дава е подарък, незаслужено благоволение. **"Защото: Кой е познал ума на Господа, или, кой Му**

е бил съветник?” (Римляни 11:34). Подобно на по-големия син в притчата за блудния син, първата група работници бяха оскърбени от начина, по който се бяха отнесли с тях. Те мислеха, че беше нормално, да получат по-високо заплащане от последните работници. Има вярващи, които се обиждат от вниманието, което се отделя на наскоро повярвалите. Те се питат: “Дали и на нас ще бъде обърнато достатъчно внимание? Дали ще ни бъде дадена такава позиция?”. Нека бъдем внимателни и да не дразним Господа.

ГОДЕН ЗА СЛУЖЕНИЕ

**(Матей 20:15; Исаия 52:11; Йоан 3:3; Песен на песните 1:6;
Осия 10:12; 2 Тимотей 2:15; Марк 1:35)**

Във властта на Господаря е да реши с кого да се разплати и кого да възнагради. Заплата ще получат само онези, които удовлетворят Божия стандарт. Работниците бяха годни да вършат земеделската работа. Ако не бяха годни, стопанинът нямаше да ги вземе на работа. Като работим за Царството, всички наши усилия да влияем на другите ще бъдат напразни, ако не сме новородени. Неверни работници са тия, които: **(1)** работят в грях; **(2)** работят с оплакване и роптание; **(3)** вършат несвято служение с разделено сърце; **(4)** вършат доброволно само онази служба, която е удобна и лесна.

Работниците на лозето са там, за да работят, **едни** – да водят грешниците до Христа (**Марк 2:7-9**); **втори** – да печелят членове от техните семейства (**Йоан 1:41-42**); **трети** – да вдъхновяват другите работници (**Деяния 1:25-26**); **четвърти** – да спасяват души от смърт (**Йоан 5:20-21**); **пети** – да известяват добри новини (**Псалми 68:11**); **шести** – да се молят за душите в Царството и да утвърждават новоповярвалите; **седми** – да служат и да се молят за повече работници (**Матей 9:37-38**).

Въпрос 9: Кое те прави годен да бъдеш работник в Господнето лозе?

ОТГОВОРНОСТ ЗА ЛИЧНОТО ИЗРАСТВАНЕ

(Марк 1:35; Псалми 5:3; Лука 18:1; 2 Тимотей 2:15)

Докато служат на Господа християните трябва да не забравят, че имат душа, която е вечна. Тяхна лична отговорност е да поддържат свежи духовните си преживявания. В пустинята израилтяните трябваше всекидневно да събират свежа манна. Християнските работници трябва да поддържат свежо общението си с Бога, да се уверяват ежедневно в благоуспяването на тяхната душа, както и в духовния си растеж и развитие, за да не стигнат до констатацията: **“Поставиха ме пазачка на лозята, но своето лозе не опазих” (Песен на песните 1:6)**. Ние трябва да положим усилия винаги да имаме обновяващо и съдържателно тихо време, благоразумно време за изучаване на Божието Слово и готовност търпеливо да слушаме това, което Божието Слово ни учи. Тогава, екипирани от Бог, вече можем да служим приемливо пред Бог. Както каза апостол Павел: **“Само трудещият се земеделец трябва пръв да вкуси от плодовете” (2 Тимотей 2:6)**.

Въпрос 10: Как вярващият може да поддържа духовната си свежест докато работи за Бога?

ПОЛЕЗНИ ПОУКИ ОТ ПРИТЧАТА

(Матей 20:1-16; Ефесяни 2:5-9; Римляни 9:15-16)

Притчата ни учи на някои принципи в Божието Царство.

Първо: влизането в Божието Царство е въпрос на привилегия, не на заслуги. **"Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похвали никой"** (Ефесяни 2:8-9).

Второ: никой не бива да се чувства по-велик, поради факта, че се е случило да е в по-изгодна позиция.

Трето: християните трябва да съработват с Бога в предлагането на Неговата благодат на всички.

Четвърто: вярващите трябва да бягат от духа на завист, породен от духовното или материалното преуспяване на другите.

Пето: трябва да сме доволни с това, което имаме.

Шесто: не трябва да раздаваме правосъдие по начина, по който Бог раздава Своето благоволение. Писанието казва: **"Кой си ти, що съдиш чужд слуга? Пред своя си господар той стои или пада"** (Римляни 14:4).

Седмо: Има надежда за възрастните грешници. В тази притча последните работници бяха наети в единадесетия час, когато дните на живота са към края си.

Осмо: Господ е верен да възнагради всеки, който Му служи до края на живота си.

В притчата Бог е стопанинът, а всички вярващи (новородени Божии чеда) са работниците. Лозето е светът. Притчата ни учи, че хората идват при Господа на различни етапи от техния живот. Някои са прекарвали много време в Царството; други са съвсем нови вярващи. Онези, които са били дълго време в Царството, не бива да се чувстват по-важни от новите. По-възрастните във вярата не трябва да завиждат на ония, които са се обърнали към Бог в последната минута на живота си и все пак получават еднаква с тях благодат в Божието Царство. Защото, на практика, никой не заслужава вечния живот. **"Защото, кой те прави да се отличава от другия? И що имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиш, като че не си го получил?"** (1 Коринтяни 4:7).

Исус каза на горделивите евреи: **"бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство"** (Матей 21:31). Подобно на апостол Павел, някой може да е дошъл по-късно в Божието Царство, но пак да бъде използван от Бога за велики дела. Сдържаното заключение на Исус е: **"...Така последните ще бъдат първи, а първите последни"** (Матей 20:16).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	15-16	Езекиил	34
Вторник	..	17-18	..	35-36
Сряда	..	19-20	..	37
Четвъртък	..	21-22	..	38
Петък	Битие	1-2	..	39
Събота	..	3-4	..	40
Неделя	..	5-6	..	41-42

Стих за запомняне: *"Речете на Сионовата дъщеря: Ето, твоят Цар иде при тебе, кротък и възседнал на осел и на осле, рожба на ослица"* (Матей 21:5)

Текст: Матей 20:17-34; 21:1-16

Кулминацията на Христовото служение беше разпятието и смъртта Му, които се извършиха извън Ерусалим. Тук Исус предрече за трети път страданията и смъртта Си, за които беше намеквал на последователите Си и по-рано (**Матей 16:21; 17:12,22-23**).

"Ето, възлизаме за Ерусалим, и Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и книжници; и те ще Го осъдят на смърт, и ще го предадат на езичниците, за да Му се поругаят, да Го бият и Го разпнат; и на третия ден ще бъде възкресен" (Матей 20:18-19)

Беше по-скоро объркващо да осъзнаеш, че религиозните лидери по времето на Исус щяха да Го осъдят на смърт. Това идва да ни предупреди, че всеки може да бъде използван от врага. Виждаме, че главните свещеници и книжниците бяха готови инструменти в ръцете на Сатана за довършването на дяволския план. Въпреки всичко винаги, когато пророкуваше Своята смърт, Господ Исус говореше и за Своето възкресение. Той напълно съзнаваше несправедливото отношение, което щеше да срещне в Ерусалим.

Въпрос 1: *Каква поука има за нас във факта, че религиозните лидери бяха замесени в смъртта на Христа?*

Ние четем, че Христос се покори на Бацината воля. Въпреки че Бог-Отец Му беше приготвил горчива чаша, Той беше готов да я изпие. Той не се страхуваше от смъртта (**Матей 26:39,42**). Влизането на Христос в Ерусалим слага началото на последната фаза от Неговото земно служение. Вярващите трябва да бъдат уверени в тяхното призвание и да бъдат готови да извършат всичко, което Бог ще поиска от тях.

МОЛБА, ИЗДАВАЩА НЕВЕЖЕСТВО
(Матей 20:20-28; Марк 10:35-45; Лука 22:23-27; 14:11)

На апостолите им отне много време, преди да разберат напълно Христовата мисия. Много от тях Го възприемаха като политически Месия, Който, след влизането Си в Ерусалим, щеше да сваля римското владичество и да установи Свое Собствено управление. За да се застраховат от евентуално изоставяне след предполагаемото идване на Христос на власт, двама от Неговите апостоли дойдоха със следната молба: **"Тогава майката на Заведеевите синове се приближи при Него заедно със синовете си, кланяше Му се и искаше нещо от Него. А Той ѝ рече: Какво**

искаш? Каза Му: Заповядай тия мои два сина да седнат, един отдясно Ти, а един отляво Ти в Твоето царство” (Матей 20:20-21).

Въпрос 2: От какво беше породена молбата на Яков и Йоан? Как някои вярващи днес лобират за позиции в църквата?

Христос тъкмо беше говорил за неизбежната Си смърт от ръката на религиозните водачи. Но не това занимаваше мислите на Яков и Йоан. Те мислеха как да бъдат над другите последователи. Яков и Йоан бяха много близо до Христос. Тяхната молба беше породена от желанието да бъдат изтъкнати измежду останалите апостоли. Те желяеха да бъдат почетени. Христос порица стремежът им към позиции. Всъщност, по-късно Исус се моли за тяхното осветление (**Йоан 17:17-19**), за да очисти малката група последователи от гордост, надменност и високомерие.

В отговор на молбата на Яков и Йоан, Христос каза: **“...Не знаете какво искате...” (Матей 20:22)**. Той ги попита дали са готови да пият Неговата чаша и да преминат през същото кръщение на страдания с Него. Те казаха, че са готови. Всъщност, те пиха от Неговата чаша, защото по-късно Яков беше убит от Ирод (**Деяния 12:2**), докато Йоан понесе тежки гонения и страдания (**Откровение 1:9**). Вярващите не бива да се борят за позиции в църквата или в света, а трябва старателно и вярно да служат на Господа, Който, на надлежното време, ще възнагради всички.

Молбата на двамата братя предизвика силно недоволство между останалите апостоли. Тяхното пламенно негодувание предостави добър повод за важно поучение от устата на Спасителя. Исус постави ясна разграничителна линия между водачите в света и водачите в църквата. Водачите в света властват над техните последователи и подчинени. В църквата идеята на лидерството е различна. Да водиш, означава смирено да служиш на другите в любов, по примера на Самия Христос. Той даде живота Си откуп за мнозина. Исус подчерта, че смирението е най-великото качество на християнския водач. По-късно Той подкрепи това твърдение като изми нозете на последователите Си (**Йоан 13:3-15**). Скъмността на сърцето е тази черта на характера, която изкоренява себелюбието и прекомерните амбиции за властване над другите. Христос никога не властваше над последователите Си. Християнските водачи не бива да гледат на членовете на църквата като на техни служители, а като на Божие притежание (**1 Петрово 5:1-4**). Водачът трябва да е търпелив, любящ и внимателен, да заличава себе си и да изявява плода на Духа.

Въпрос 3: Каква е разликата между водачите в света и водачите в църквата?

Въпрос 4: Какво трябва да е отношението между християнският водач и хората, които той води? Как разбираш Матей 20:28?

ОТВАРЯНЕ ОЧИТЕ НА СЛЕПИТЕ
(Матей 20:29:34; Марк 10:46-56; Деяния 26:16-18; Исая 62:6-7;
Лука 18:35-43; 4:18)

Исус никога не си е затварял очите за нуждите на хората. Докато пътуваше към Ерусалим, пред лицето на очакващите Го страдания, Неговата състрадателност докосна двама слепци, седящи покрай пътя. Не бива проблемите да ни възпират да служим на Бога, нито да ни пречат да показваме милост на другите. Трябва да бъдем като Христос. С обръщението си **“сине Давидов”** двамата слепци побързаха да разпознаят Христос като обещания Месия. Тяхната вяра в Христос беше достойна за

уважение. Молитвите им не можеха да бъдат заглушени от множеството: **"А народът ги смъртуваше, за да мълкнат; но те още по-силно викаха, казвайки: Смили се за нас, Господи сине Давидов!"** (Матей 20:31).

Въпрос 5: Изброй поуците, които има в изцелението на двамата слепци.

Поведението на слепците излъчва някои непреходни послания. Ние трябва да се възползваме максимално от възможностите, които ни се предоставят. Християнското събрание ни предоставя особена възможност да се потопим в Духа на Бога и да изпълним съдовете си с божествени благословения. Слепците извикаха към Господа на точното време, защото те може би никога повече нямаше да се срещнат с Него. По подобен начин, грешниците не бива да се отнасят нехайно към призива за спасение. Невярващите са духовно слепи и се нуждаят от духовно изцеление на техните души повече, отколкото от изцеление на телата им. Тук Христос буквално изпълни Писанието, което казва: **"Духът на Господа е на Мене... Прати Ме да проглася... прогледване на слепите"** (Лука 4:18).

Духовната слепота и тъмнина владеят в много религиозни кръгове и извън тях. Само посланието на благовестието, изявено от верни свидетели, може да осветли пленниците на дявола. Служението на Павел беше установено единствено с тази цел: **"да им отвориш очите, та да се обърнат от тъмнината към светлината, и от властта на сатана към Бога, и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените, чрез вяра в Мене"** (Деяния 26:18).

Въпрос 6: Опиши духовното състояние на грешниците. Кое трябва да е главното желание на един грешник?

Нещо повече, настойчивостта на слепците е предизвикателство за нас да хлопаме на Небесната врата в молитва докато отговорът дойде. Библията ни увещава да хлопаме докато ни се отвори. Бог не очква от нас да Му даваме почивка. Ние трябва да се молим ден и нощ. Те не се смутиха от тълпата, нито обърнаха внимание на тяхното порицание. Нашата молитва не бива да бъде възпрепятствана от трудностите, неудобствата или бавещия се отговор. И, ще подчертаем още веднъж, слепците бяха конкретни в тяхната молитва. Те категорично казаха на Христос (макар че Той беше видял техния недъг) да възстанови тяхното зрение. Понякога, ако нашата молитва е неопределена, тя може да бъде отхвърлена или отговорът може да се забави.

Въпрос 7: Какви поуки има за нас в молитвата на слепците?

Забележително е, че тяхното изцеление беше последвано от решение да следват Исус. Това е отговорът, който Бог очаква от всяка спасена душа. Всеки спасен човек е избавен, за да посвети всичко на Христос и да продължи да Го следва. Когато Исус изцели сакатия човек при къпалнята Витесда, го предупреди: **"Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо"** (Йоан 5:14). Съчувствието, което Христос прояви към слепците, е твърде поучително. Навсякъде около нас има безпомощни хора. Те тънат в мизерия, която е по-лоша от физическата слепота. Християните трябва да им съчувстват и да ги привдигнат, за да спасят душите им, преди да бъдат навеки загубени.

Въпрос 8: Какво трябва да направят тези, които получават чудо от Господа, в знак на признателност за Божията милост?

ТРИУМФАЛНОТО ВЛИЗАНЕ
(Матей 21:1-11; Захария 9:9; 4 Царе 9:13; Марк 11:1-10;
Лука 19:29-38; Йоан 12:12-18)

Въпрос 8: Обясни накратко каква беше Христовата мисия на земята.

В изпълнение на библейското пророчество, Исус влезе в Ерусалим, яхнал магаре. Изборът на магаре изявява Неговата кротост и смирение. Собственикът на ослицата и ослето ги предостави за нуждите на Господа. Бог ни притежава два пъти – веднъж ни сътвори и втори път ни откупи. Затова, веднъж изкупени и очистени с кръвта на Христа, Божиите деца трябва доброволно да предоставят себе си и всичките си притежания на Бога, защото **"на Господа трябва"** в Неговото служение (**Матей 21:3**). При влизането на Христос в Ерусалим множествата Го приветстваха: **"А по-голямата част от множеството напостлаха дрехите си по пътя; други пък сечаха клони от дърветата и постилаха ги по пътя. А множествата, които вървяха пред Него, и които идеха изподире, викаха казвайки: Осана на Давидовия син! благословен, който иде в Господното име! Осана във висините!"** (Матей 21:8-9).

Записът на апостол Йоан пояснява, че хората носеха палмови клони в ръцете си и ги постилаха по пътя. Така те изразяваха, че приемат Христовото Царство. Това е подобно на поклона, който израилтяните направиха, когато се възцари Ииуй: **"Тогава побързаха, и като взеха всеки дрехата си туриха ги под Ииуя на върха на стълбата, и засвириха с тръба и рекоха: Ииуй се възцари"** (4 Царе 9:13). Влизането на Исус в Ерусалим предизвика не малко вълнение. Хората казваха, че Той е пророкът от Назарет, което съдържаше в себе си трикратното служение на Хрисос – наш Първосвещеник, Пророк и Цар.

Когато израилтяните посрещаха Исус с **"Осанна!"**, те предвкусаха повалянето на Римското господство над Израел. Картината, която имаха в главите си, беше политическия образ на победоносен Месия, който ще сваля от власт римските управници. Според техните очаквания, Той трябваше да установи Своето царство, а столица да бъде Ерусалим. Очевидно е, че животът и служението на Исус не оправдаха техните очаквания. Христос дойде да разруши оковите, с които Сатана контролираше живота на хората. Той дойде да установи Божието Царство в сърцата на хората. Днес, мнозина идват при Христос, като очакват Той да се занимава само с физическите и материалните им нужди. Въпреки че Исус желае и е готов да се заеме и с тях, Той се интересува повече от спасението на човека от греха. Църковните посетители трябва първо да търсят Божието Царство и Неговата правда и всичко останало ще им се прибави.

ОЧИСТВАНЕТО НА ХРАМА
(Матей 21:12-16; Марк 11:15-17; Лука 19:45-46; Йоан 2:13-17;
Исая 56:7; Псалми 8:2)

Безпорядъкът и богохулството, което Исус видя в храма Го изпълниха със справедливо негодувание. Жертвоприношението на животни беше част от поклонението на евреите. Затова имаше постоянно нарастваща нужда от овце и гълъби, за да бъдат принасяни в жертва в храма. Продавачите, в алчността си, предлагаха животните в самия храм и, по този начин, го оскверняваха. Господ реши да постави нещата в ред.

Въпрос 10: Какви поуки има за нас в историята с очистването на храма?

Очистването на храма подчертава факта, че Бог иска нашите тела, които са Негов храм, да бъдат свети и чисти по всяко време (**1 Коринтяни 3:16-17**). Нашите тела не бива да бъдат опетнени от себе-унищожителни навици като пушене, пиене и приемане на наркотици. Трябва да избягваме като чума всяко предложение на Сатана да ни забърка в каквато и да било неморалност. Аморалното поведение не само че ще разруши Божия храм, но и ще осъди душата ни във вечността.

Въпрос 11: Кой са двете значения на израза "Божий храм"? Как някой може да оскверни Божия храм?

Ние също трябва да знаем, че мястото за поклонение трябва да бъде уважавано и поддържано чисто. Много вярващи оскверняват Църковната сграда. Някои плюят по пода, разпиляват храна или хранителни опаковки и т.н... Други позволяват децата им да тичат навсякъде или да си подават бележки по време на службата. Всяко неподобаващо поведение в Божия дом е неуважение към Бога. Трябва да избягваме всяко нещо, което би ни ограбило Божието благоволение. Трябва да поддържаме Божия дом свят и чист.

След очистването на храма Исус изцели множество слепи и куци. За голямо неудоволствие на свещениците и книжниците, реакцията на децата беше да прославят Исус. Христос напомни на свещениците, че така е писано в писанията. Всичко в живота на Христос беше с цел да се изпълнят писанията.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Битие	7-8	Езекиил	43
Вторник	..	9 -10	..	44
Сряда	..	11-12	..	45
Четвъртък	..	13-14	..	46
Петък	..	15-16	..	47
Събота	..	17	..	48
Неделя	..	18	Даниил	1

Стих за запомняне: *"И всички се смаяха, тъй щото разискваха помежду си, думайки: Що е това? Едно ново учение! С власт заповядва и на нечистите духове, и те Му се покорява!" (Марк 1:27)*

Текст: Матей 21:17-27

В предходните стихове на нашия текст Исус тъкмо беше влязъл триумфално в Ерусалим. Множествата Го следваха, разпознавайки в Него идващия Цар – Синът на Давид. После Той изгони ония, които купуваха и продаваха в храма, подчертавайки, че храмът се нарича **"молитвен дом"**, а не **"разбойнически вертеп"**. А след това Той изцели болните, които доведоха при Него.

След тия събития Исус се оттегли от забързания градски живот и отиде в тихото селце Витания, вероятно, за да се подготви по-добре за предстоящите изпитания. Каква поука има тук за вярващите, проповедниците и евангелистите днес? След напрегнатия и успешен ден човек има нужда от тихо, спокойно и уединено място, където да направи равносметка на изминалия ден и да се презареди, освежи и екипира за бъдещите предизвикателства. Проповедник, който постоянно е в центъра на вниманието, радвайки се на успехи, чудеса и похвали, без да има време за освежаване и презареждане, скоро ще попадне в духовна пустиня. Християнските работници и изобщо всички вярващи трябва да си осигурят пълноценно време за лично изучаване на Божието Слово с молитва.

Въпрос 1: *Как може вярващият винаги да бъде духовно свеж?*

БЕЗПЛОДНОТО СМОКИНОВО ДЪРВО
(Матей 21:18-19; Юда 12; Матей 7:17,19; Йоан 15:1-2;
Исая 5:1-4; Лука 13:6-7)

"И като видя една смоковница край пътя, дойде при нея, но не намери нищо на нея, само едни листа..." (Матей 21:19)

Смокиновото дърво дава плод едва на третата година от посаждането (**Лука 13:6-7**). Обикновено дава плод два пъти годишно. Смокините остават от сезон до сезон, ако не се берат. Плодовете се появяват на дървото по-рано или едновременно с листата, така че наличието на листа по дървото свидетелства за наличието и на плодове, макар и неузрели. Смокиновото дърво в изучавания текст беше пълно с листа и се очакваше да бъде пълно и с плодове, но уви!... Плодове нямаше. То изглеждаше добро и обещаващо, но се оказа твърде разочаровашо.

Господ мислеше, че ще намери плодове, но намери само листа (**Марк 11:13**). В Библията вярващите често са сравнявани с дървета (**Исая 5:7; Псалми 92:12; 1:1-3; 52:8; 128:1,3**). Подобно на дърветата, Господ очаква от нас да бъдем плодоносни **"на време и без време"** (**2 Тимотей 4:2**). Безплодието е белег за духовен проблем и никога не е било насърчавано от Господа. След спасението от вярващите се очаква да принасят **"плодове достойни за покаяние"** (**Матей 3:8**).

От една страна се очаква спасението да произведе във вярващия деветте съставни части на **"плода на Духа"** (Галатяни 5:22-23). От друга страна – плодовете на **"добри дела"** (Матей 7:17,20); плодовете на праведност (2 Коринтяни 9:10); плодовете от печелене на души (Йоан 4:36) и т.н... Немислимо е да бъдем намерени само с едни листа, без плодове! Не е чудно, че Исус прокле дървото. Не е Божията воля някой да остане безплоден. От всеки вярващ се очаква да дава много плодове.

Въпрос 2: Спомени някои от плодовете, които се очакват от вярващия.

Въпрос 3: Защо има някои безплодни хора в църквата и как може да бъде изцелено духовното безплодие?

ОСЪЖДАНЕ НА БЕЗПЛОДИЕТО

(Матей 21:19; 3:10; 7:19; Йоан 15:2,6; Исаия 5:4-7; Лука 13:6-7,9)

Няма място за безплодие в Божието Царство. В началото, при сътворението, Бог изговори над човеци и зверове, и над всички живи същества благословието да се плодят и умножават: **"И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте..."** (Битие 1:28). **"Не ще има пометкия или бездетна в земята ти..."** (Изход 23:26). Щом сме новородени, ние сме определени да **"принасяме плод на Бога"** (Римляни 7:4). Ако все пак някой вярващ демонстрира праведност в живота си, но му липсват плодове, къде тогава остава това благословение, за което говорим? (Галатяни 4:15). Земята, която се пои от дъжда, но отказва да ражда плодове, скоро ще бъде прокълнатата (Евреи 6:7-8).

Безплодният вярващ е като смокиновото дърво в Лука 13:6-9. Мнозина посещават години наред църквата без да бъдат новородени. Те не израстват в благодат. Срещу покаянието им не стоят никакви плодове. Има други, които не печелят души за Христос. Мнозина изглеждат много набожни, обличат се прилично, като християни, дружат с вярващи, но не принасят никакви плодове.

Мнозина изповядват, че са новородени, осветени и кръстени в Святия Дух, но начинът им на живот отблъсква хората от Христос и Църквата. Мнозина носят големи Библии, правят дълги молитви, но са напълно безплодни. Те хитруват, мамят, карат се, водят борби, ругаят, проклинат и правят много други подобни лоши неща. Земята се задъхва под такива хора. Не бива грешниците в църквата да се заблуждават, че часът на благодатта ще трае вечно. Това е време за покаяние и за принасяне на плодове, достойни за покаянието.

Безплодието навлича осъждение (Исаия 5:6-7; Притчи 11:26; Мате 3:10). Защо безплодието е осъдено? **Първо:** Бог е положил във всяко смокиново дърво (спасена душа) способност да дава плодове. **Второ:** Дъждът от Небесата, водата на Словото, снабдява нужното на всяка спасена душа, за да дава плод целогодишно. **Трето:** Вярващият е **"избран и определен"** да дава плод и то изобилен и траен (Йоан 15:16). **Четвърто:** Бог е надарил всички вярващи с някои духовни дарове (вяра, добродетел, знание, въздържаност, търпение, благочестие, братолюбие и любов – 2 Петрово 1:5-8), така че ничие безплодие да не може да бъде извинено. **Пето:** безплодието може да бъде и признак за безжизненост: **"Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва... Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка, и изсъхва"** (Йоан 15:2,6). **Шесто:** Безплодието не прославя Бога и е противно на Неговите принципи и на Неговия план. **Седмо:** Безплодието води до унищожение и смърт.

Безплодните: **(1)** ще бъдат прокълнати, отхвърлени и, може би, никога повече няма да дадат плод (**Матей 21:19**); **(2)** ще бъдат отсечени (**Лука 13:7**); **(3)** ще бъдат отрязани от лозата (**Йоан 15:2**); **(4)** ще бъдат, като сухи пръчки, хвърлени в огъня (**Йоан 15:6**); **(5)** ще бъдат запустени (**Исая 5:5-6**).

Кои са възможните причини за безплодието? Безплодието може да е следствие от безжизненост, духовен провал, неспособност или безгрижие, липса на духовно видение, пренебрегване на възможните начини за плододаване, откъсване от истинската лоза, себе-централност и униние, духовно отклонение и изгубване на първата любов. Когато вярващият започне да пропуска общението в църквата, тихото време, духовното упражняване в молитва, четенето на Библията, евангелизирането – той се намира в голяма опасност. Онези, които тичат тук-там в търсене на чудеса и знамения, са близо до пресъхване. Оплакването, мърморенето, търсенето на чужди грешки, злословенето и т.н., изсушават душата и я правят безплодна. Когато загубим видението си за Небето, започваме да пресъхваме.

Въпрос 4: Посочи някои от причините за духовното безплодие.

ДЕМОНСТРИРАНЕ НА ХРИСТОВАТА ВЛАСТ **(Матей 21:19; 8:23-26; Марк 1:23-26; 2:1-12; 3:1-5; Лука 5:4-7;** **Йоан 2:1-11; 11:39-44)**

Нашият текст ни показва не само божественото осъждане над безплодието, но и демонстрира властта на Исус Христос над всички естествени и свръхестествени елементи. Какво е властта? Речникът дефинира властта като *"законна сила или право; мощ, произтичаща от пост, репутация или влияние"*. Властта е демонстрация на законни права или сила. Исус използва тази законна сила над безплодното смокиново дърво, като кратко произнесе: **"Отсега нататък да няма плод от тебе до века"** (**Матей 21:19**). Тази демонстрация на власт беше и е възможна, защото тя е в съгласие с Божието Слово **"Господи, Твоето слово е утвърдено на небето до века"** (**Псалми 119:89**); тя беше извършена във вяра **"Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко"** (**Яков 1:6**). Исус има власт над всички елементи, било физически или психически, естествени или свръхестествени, социални или материални, човешки или духовни.

Когато Исус говори, небесата отдават почест и никой не може да се възпротиви – смъртта напуска, болестта отстъпва, демоните коленичат, бурите утихват, скръбта се обръща на радост, нуждите биват посрещнати, злочестието бива разчупено и живота на мнозина бива променен.

Исус говори на смокиновото дърво **"и смоковницата изсъхна на часа"** (**Матей 21:19**). Трябва да отбележим, че думите на Исус произвеждат резултат веднага – било изцеление, възкресение или умножение на хляб и риба, било проклеване на смокиново дърво, изваждане на пари от риба или хващане на пълна мрежа риби, било укротяване на бурята или изгонване на демони от обладаните. Всичко това говори за Неговата Божественост и усилва нашата вяра в Него, **"за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и, като вярвате, да имате живот в Неговото име"** (**Йоан 20:30-31**).

Въпрос 5: Спомени някои случаи, когато Исус упражни власт и уроците, които научаваме.

Освен това, ние винаги трябва да помним, че каквато и планина да застане на пътя ни или каквато и буря да бушува; каквито и на пръв поглед непреодолими

проблеми да имаме или каквато и да е болест да ни мъчи; ние имаме Един, Който има неоспорима власт над всяка ситуация и при всички обстоятелства. Исус заяви: **"Даде Ми се всяка власт на небето и на земята"** (Матей 28:18). И какво повече може да се иска! Исус има сила да потвърди всичко, което е обещал.

Проклеването на смокиновото дърво моментално привлече вниманието на Христовите последователи. Те останаха твърде учудени (**стих 20**). Чудесата се случват, за да предизвикат почит и преклонение пред Бог в сърцата на получаващите ги. Те идват, за да ни донесат вяра и упование в Бога и да ни окуражат да разчитаме на Бога и да Му се покланяме. Независимо дали се случва чудо на проклятие или чудо на благословение, от хората се очаква да видят и с трепет да се възхитят на Всемогъщия Бог.

ЗАВЕЩАВАНЕ НА ВЛАСТТА (Матей 21:21-22; 17:20; Йоан 14:12-14; Йоан 15:16; Яков 1:5-6; 5:15-18; Марк 16:17-18; Лука 10:19)

На учудването на Своите последователи Исус отговори с откриване на вечната истина за необходимостта от вяра. **"Истина ви казвам: Ако имате вяра, и не се усъмните, не само ще извършите стореното на смоковницата, но даже, ако речете на тоя хълм: Дигни се и хвърли се в морето, ще стане"** (Матей 21:21). В това изявление ние можем да видим необходимостта от вярата, потенциала на вярата и победата на вярата. Посредством вярата Исус завеща на вярващите страшна сила. Исус тук обеща и предаде същата сила на всички вярващи (**Матей 21:21-22; Марк 11:22-24; Йоан 14:12-14; 15:7,16**).

Вярващите не бива да се страхуват от никого. Имаме власт, която ни е дадена. Исус ни даде сила над всеки враг, ситуация и обстоятелство. За съжаление, много вярващи все още живеят в страх. Те всекидневно търпят болезнени провали, понеже им липсва вяра.

Въпрос 6: Защо някои вярващи живеят в страх и се провалят, независимо от силата и властта, които Исус ни даде?

Разбира се, ние може да не виждаме никаква нужда буквално да местим планини или да проклинаме дървета, но **"ако имате вяра, и не се усъмните... всичко, каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите"** (Матей 21:21-22). Какво велико наследство! Ако само вярващите можеха простичко и чистосърдечно да се хванат за тия думи, какъв грандиозен триумф биха донесли за тялото на Христос!

Въпрос 7: Коя е основата, върху която се упражнява властта на вярващите?

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО ПРЕД ХРИСТОВАТА СИЛА (Матей 21:23-27; Марк 11:27-33; Лука 20:1-8; 11:14-23)

Главните свещеници и старейшините на народа представляваха разпознаваемата религиозна власт по времето на земното служение на Исус Христос. Тези религиозни водачи, чувайки и ставайки свидетели на демонстрираната от Исус рядка, истинска духовна сила, вдъхваща страхопочитание, се чувстваха потиснати от духовната си посредственост. Фарисеите поставиха под съмнение източника и

автентичността на Исусовата власт. Не че действително се интересуваха от разкриване на източника на Христовата сила, за да повярват в Него, но **"за да Го впримчат в говоренето Му"** (Марк 12:13). Но Исус познава всички човеци (Йоан 2:24-25). Той знае намеренията на сърцата им. Той им зададе друг въпрос, за да разкрие безразсъдството на тяхното лукавство и духа им, търсец чуждите грешки. Каква мъдрост! **"Който улавя мъдрите в лукавството им, тъй че намисленото от коварните се прекатурва"** (Йов 5:13).

Мнозина днес не разпознават Исус като техен Изкупител и Спасител. Те задават въпроси, за да се присмеят и да умаловажат християнската вяра. Фарисеите и другите религиозни водачи винаги присъстваха в синагогата, за да чуят Исус, но те имаха много критично отношение към всичко, което Исус казваше или вършеше. Той не можа да бъде благословение за тях. Колко жалко! Критичното сърце може да затвори вратата на милостта за нас. Религиозните лидери не можаха да отговорят на въпроса на Исус. Те казаха: **"Не знаем"** (Матей 21:27). Те лъжеха. Те знаеха, но отказваха да отговорят. Те предпочетоха да излъжат.

Фарисеите, садукееите, книжниците и другите религиозни водачи загубиха много време в опити да се надсмеят над делата на Исус или да Го впримчат в говоренето Му. Исус винаги изваждаше на показ тяхното лицемерие. Накрая **"никой не можеше да Му отговори ни дума; нито пък дръзна вече някой от тоя ден да Му задава въпроси"** (Матей 22:46).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Битие	19	Даниил	2
Вторник	..	20-21	..	3
Сряда	..	22-23	..	4
Четвъртък	..	24	..	5
Петък	..	25	..	6
Събота	..	26	..	7
Неделя	..	27	..	8

2
3
4
5

Стих за запомняне: "Какво, прочее, ще стори стопанинът на лозето? Ще дойде и ще погуби тия земеделци, а лозето ще даде на други" (Марк 12:9)

Текст: Матей 21:28-46; Марк 12:1-12; Лука 20:9-19

На практика, двете притчи, които са във фокуса на нашето учение днес, са продължение на отговора на Исус към предизвикателството, което главните свещеници и старейшините отправиха към Христовата власт, както видяхме в предходните стихове. Те Го бяха запитали: **"С каква власт правиш тия неща? и кой Ти е дал тая власт?" (Матей 21:23)**. Исус им отговори с въпрос, на който те не дадоха отговор. На Свой ред Исус им каза: **"Нито Аз ви казвам с каква власт правя тия неща" (Матей 21:25-27)** и продължи поучението Си с притчата за двамата сина и притчата за стопанина на лозето. Тези притчи ясно рисуваха преобладаващото поведение сред фарисеите, садукееите, главните свещеници и книжниците по времето на Исус, както са и приложими за мнозина християни днес.

Въпрос 1: Кое подтикна Исус да разкаже тези притчи? Спомени една дума, обща и за двете притчи.

ПРИТЧАТА ЗА ДВАМАТА СИНА

(Матей 21:28-32; Лука 15:11-32; Езекил 18:21-22; Йоан 4:34)

"Но как ви се вижда? Един човек имаше два сина; дойде при първия и му рече: Синко, иди работи днес на лозето. А той в отговор каза: Не искам; но после се разкая и отиде. Дойде и при втория, комуто каза същото. И той в отговор каза: Аз ще ида, господине! но не отиде" (Матей 21:28-30)

За да разберем поуката от тази притча, която е записана само от Матей, трябва да забележим в каква връзка беше казана. Нашия Господ се занимаваше с хора, чиято цел беше да Го впримчат в говоренето Му, хора, които бяха решени да Му намерят някаква грешка на всяка цена. Преди този момент Той им "върна топката" като им зададе въпрос, на който те нямаха отговор, а сега, с тази притча за двамата сина, Господ искаше да докаже, че главните свещеници, старейшините и техните последователи приличаха на втория син, който с устата си правеше велики изповеди на покорство, но с делата си се отричаше от тях.

Поведението на двамата сина в притчата изобразява истинската същност на служението пред Бога, която фарисеите и другите слушатели в Исусовите дни пропускаха. Много християни днес също пропускаат същността на служението. Затова Господ представи тази притча, за да поправи погрешното схващане на мнозина, които приличат на втория син. Той започна притчата с въпрос: **"Но как ви се вижда?" (стих 28)** и я завърши с въпрос: **"Кой от двамата изпълни бащината си воля?" (стих 31)**.

Притчата представя два типа личности – тия, които изповядват религия и тия, които изпълняват Словото. Синът, който каза, че ще се покори на бащината дума, а не го направи, представлява израелската нация по времето на Исус, а в по-широк смисъл, всички, които се гордеят с религиозността си. Те редовно изповядват готовността си да вършат Божията воля, но в крайна сметка живеят в непокорство

спрямо Бога. Опасно е да претендираш, че се покоряваш на Бога. Делата ни трябва да са повече от думите ни. Затова притчата за двамата сина е неоспорим призив за покаяние. Първият син направи повече, отколкото каза. Отговорът му беше лош, но неговите дела бяха добри. Неучтивостта е лоша, но откровеното непокорство е по-лошо.

"...но после се разкая и отиде". Като се върна да извърши волята на баща си, първият син показа **"плодове, достойни за покаяние"** (Матей 3:8). Ние показваме, че сме се покаяли, когато оставим непокорството си в миналото и се покорим на дадените заповеди. Отговорът на втория син беше добър, но делата му бяха лоши. Той изрази готовност за покорство, но на дело се провали. Той **"не отиде"**. Подобно на втория син има мнозина, които изговарят добри думи и дават чудесни обещания, но не правят нищо повече. Казването и правенето са две различни неща и има мнозина, които говорят, но не вършат. Мнозина показват много любов с устата си, но сърцата им тичат след техните идоли.

"Кой от двамата изпълни бащината си воля?" (стих 31). Главните свещеници отговориха: **"Първият"**. На този отговор ние можем да добавим, че и двамата сгрешиха в нещо: първият беше неучтив; а вторият беше фалшив. Но въпросът е: **"Кой от двамата братя постъпи по-добре?"**. Първият, защото делата му бяха по-добри от думите и краят му беше по-добър от началото.

Въпрос 2: Анализирай критично притчата за двамата сина и кажи кои са добрите и лошите страни и на двамата.

НЯКОЛКО ПОУКИ ОТ ПРИТЧАТА **(Битие 6:5-8; Йоан 6:70-71; Колосяни 1:10; Деяния 8:22;** **Исая 58:1-14; Яков 1:22-25; Матей 23:1-3)**

Притчата за двамата сина ни дарява с някои незабравими поуки. Като начало, двамата сина имаха един и същ баща, но отношението им към него беше различно. Това идва **първо** да ни научи, че макар всички човеци да са създадени от Един и Същ Небесен Отец, все пак те силно се различават по отношението си към Него.

Второ: заповедта **"иди работи днес на лозето"** и към двамата сина показва, че Бог не изключва децата Си от Неговата работа, макар и да са наследници на спасението и сънаследници с Христос. Макар и да сме спасени по благодат чрез вяра, пак ни е заповядано: **"изработвайте спасението си със страх и трепет"** (Филипяни 2:12). Нашата окончателна награда ще бъде **"на всекиго, според каквито са делата му"** (Откровение 22:12).

Трето: въпреки, че първият син отначало отказа да отиде да работи, по-късно той се разкая и отиде. Неговото деяние ни учи, че ние не бива да бъдем роби на миналото си. Ако сме започнали погрешно, никога не е твърде късно да размислим.

Четвърто: неговото покорство ни показва, че можем да поправим миналите си непокорства не като останем в тях, докато претендираме, че сме размислили, и си обещаваме сами на себе си, че ще направим нещо по-добро за в бъдеще, а като се изправим и извършим това, което се изисква от нас.

Пето: поведението на втория син ни учи, че казването и правенето са две различни неща.

Шесто: притчата ни учи, че добрите маниери са, всъщност, съпроводени от един лицемерен тон, когато няма покритие между думи и дела. За разлика от първия син, който беше нетактичен и рязък в своето непокорство, вторият син беше много учтив с баща си. Той каза: **"Аз ще ида, господине!"**. Но, докато първият син се разкая и отиде, вторият не отиде. Това неизпълнение на поетото задължение идва да ни покаже, че между доброто решение и доброто дело трябва да се предприемат множество стъпки.

Седмо: притчата ни учи, че Господ отсъжда за нас спрямо нашето поведение, не според онова което казваме за любовта, верността и покорството си.

Господ заключи притчата с въпрос към главните свещеници и старейшините: **"Кой от двамата изпълни бащината си воля? Казват: Първият. Исус им рече: Истина ви казвам, че бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство. Защото Йоан дойде при вас в пътя на правдата, и не го повярвахте; бирниците обаче и блудниците го повярваха; а вие, като видяхте това, даже не се разкаяхте отпосле да го вярвате"** (Матей 21:31-32).

Въпрос 3: Спомени пет поуки, които извлякохме от притчата за двамата сина.

ПРИТЧАТА ЗА СТОПАНИНЪТ И ЛОЗЕТО (Матей 21:33-46; Марк 12:1-12; Лука 20:9-19)

"Чуйте друга притча. Имаше един стопанин, който насади лозе, ограда го с плет, изкопа в него лин, и съгради кула; и като го даде под наем на земеделци, отиде в чужбина" (Матей 21:33)

Във втората притча Господ обрисова картината на едно лозе и говори директно на децата на Израел и на техните водачи. Трябва да забележим, че всичко, което трябваше да бъде направено в това лозе, беше направено. Стопанинът, след като беше направил всичко, което трябваше, замина за далечна страна и даде лозето под наем на земеделци, които трябваше да му плащат наем.

Тълкуването сочи, че **"лозето"** са децата на Израел (**Исаия 5:1-7; Псалми 80:8-16; Еремия 2:21**). Оградата около лозето в притчата са закона, постановленията и заповедите - цялото Слово, което Бог им даде. Законът ги отличаваше от всички останали нации и това беше Божията ограда около тях. Стопанинът представлява Бог и Той е Собственикът на лозето – Израел. Той насади Израел в Ханаан и работеше сред племената чрез Съдиите, Първосвещника, свещениците и другите религиозни водачи. Те бяха земеделците. Те трябваше да се грижат така за нацията, че Израилевите чеда да принасят плод за Господа – плодове на справедливост, правосъдие, правда, хвала, поклонение, любов, праведност и приемливи жертви с благоуханна миризма.

Но водачите на Израел не водеха хората по верния път. Те не учеха правилно по закона. Затова и хората се бяха отклонили. Това накара Господ да изпраща до тях пророци, които да обърнат хората отново към Бога.

"И когато наближи времето на плодовете изпрати слугите си до земеделците да приберат плодовете му. А земеделците хванаха слугите му, един биха, друг убиха, а трети с камъни замериха. Пак изпрати други слуги, повече на брой от първите; и на тях сториха същото" (Матей 21:34-36)

Тук Исус точно обрисова поведението на еврейските водачи към пророците. Той ясно говори за преследването на Божиите служители. Това включваше и физическа саморазправа. Още от времето на царете, отстъпилият от Бога Израел винаги е приемал фалшивите пророци и е отхвърлял истинските Божии пратеници (**2 Летописи 24:20-21; 4 Царе 6:30-31; Евреи 11:32,36-38**).

Въпрос 4: Какво символизират лозето, стопанина, оградата и земеделците в притчата за стопанина на лозето?

Отстъпническата църква прави същото днес. Веротстъпниците се присмиват и

критикуват хората на Бога и Божието Слово. Неизменното свидетелство, което пазят писанията за отстъпилия от Бога Израел, ще бъде повторено и за отстъпническата Църква в последните дни. Тя ще приема фалшивите пророци и ще отхвърля истинските Божии пророци (**Матей 24:11-12; 2 Тимотей 4:3-4**).

Когато започнеш да критикуваш в сърцето си Божието Слово и ония, които те поучават в Него, ти вече си отстъпил от вярата. Тогава ти дори може да започнеш да преследваш онези, които са във вярата. Единствения ти шанс е да се обърнеш отново към Бога с искрено покаяние, за да може Той да те възстанови.

Въпрос 5: Кои са приликите между отстъпилия Израел и отстъпническата Църква?

ПРЕСЛЕДВАНИТЕ, НО УПОРИТИ ПОСЛАНИЦИ
(**Матей 21:34-36; 23:29-36; Римляни 8:35-39; 2 Коринтяни 4:8-11; 2 Тимотей 2:3**)

В живота на служителите, които Стопанинът на лозето изпращаше, се откроява едно качество. Те бяха гонени, ругани, замеряни с камъни, малтретирани, опозорявани и дори убивани. Но, въпреки всичко, те оставаха на своя пост. Мойсей, Исус Навиев, Даниил, Еремия, Амос, Седрах, Мисах и Авденаго стояха всеки на своя пост. Мнозина други в Новия Завет – Павел, Йоан, Стефан, Филип и т.н. също стояха на своя пост. Трябва да имаме същият ум като Христос, Който остана на Своя пост дори пред лицето на смъртта.

Светът никога не е харесвал проповедниците на праведност. Християнинът, който вярва в праведността и святостта, е винаги преследван. **"Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени"** (2 Тимотей 3:12).

Първите слуги на Стопанина на лозето, които дойдоха при земеделците, бяха бити и малтретирани. Но е поучително да забележим, че отношението, което претърпяха, не отказа другите слуги да отидат при земеделците, както им беше заповядано от господаря им. Това е важен урок за вярващите днес. Някои хора гледат на предизвикателствата и "рисковете" на Господната работа и затова се отказват. Ние трябва да обичаме Бог и служенето на Бог до такава степен, че да сме готови да служим, независимо от препятствията (гонения, проблеми и лишения).

Въпрос 6: Какво трябва да е поведението на вярващите по време на преследване?

ОТХВЪРЛЕНИЯТ СИН
(**Матей 21:37-39; Йоан 1:11-12; 3:31-36; Псалми 2:1-12**)

"Най-после изпрати при тях сина си, като думаше: Ще почетат сина ми. Но земеделците, като видяха сина, рекоха помежду си: Той е наследникът; елате да го убием и да присвоим наследството му. И като го хванаха, изхвърлиха го вън от лозето и го убиха" (Матей 21:37-39)

Тук Господ Исус говори за Себе Си като за отхвърленият Син. Исус знаеше, че хората, които стояха пред Него ще Го преследват, ще Го бият, ще Го прободат и ще Го убият, но това не Му попречи да продължи в мир и любов мисията, с която Го беше изпратил Баща Му. Това е урок и предизвикателство за Църквата. Ние не бива да се боим **"... от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро ... от оногова, който може и душа и тяло да погуби в пъкъл"**

(Матей 10:28).

Исус знаеше, че скоро ще срещне съпротива. Той пророкува, че скоро ще бъде убит. Бог искаше Наследникът да бъде почитен. Но Израил не го направи. Те направиха заговор, съставиха план и убиха Божия Син. Това отвратително злодеяние не беше извършено несъзнателно. Те приеха върху себе си цялата отговорност за последствията от убийството на Исус. Те ясно съзнаваха осъждението, което ги очакваше и казаха на Пилат: **"Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни"** (Матей 27:25).

Израилевите чада знаеха, че краят на живота в греха е осъждение. Бог е определил, че ще има съд, ако грешникът продължи в непокорство, в прелюбодеяние, в блудство, в измами, в подкупи, в своеволие и зло. След като разказа притчата Исус попита: **"...когато си дойде стопанинът на лозето, какво ще стори на тия земеделци?"** Те му отговориха: **"Злосторниците люто ще погуби, а лозето ще даде под наем на други земеделци, които ще му дават плодовете на времето им"** (Матей 21:40-41). Фарисеите и главните свещеници произнесоха осъждение върху себе си и така потвърдиха Божия праведен съд над нечестивите - вечна погибел за непокорните грешници. В отговорът им има два нюанса. Първият е наказанието. А вторият е отнемането на лозето от тях. Евреите, които отхвърлиха Господа, изгубиха също благовестието и Църквата. Благовестието беше занесено на езичниците.

Точно това се случва и с работник в църквата (било пастор, хорист или разпоредител), когато проявява жестокост и омраза, подобно на земеделците от притчата, или му липсват любов и нежност, или се отклонява от вярата чрез грях и непокорство. Той бива отхвърлен и наказан, а работата, която е вършел, заедно с привилегиите, му биват отнети. Това е неизменното учение на Библията. Земеделците в притчата бяха сурово наказани:

"Исус им каза: Не сте ли никога прочели в писанията тая дума: "Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла; От Господа е това. И чудно е в нашите очи?" Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас, и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя камък ще се разчупи; а върху когото падне, ще го пръсне. И главните свещеници и фарисеите, като чува притчите Му, разбраха, че за тях говори" (Матей 21:42-45, KJV).

Въпрос 7: Как може отнемането на лозето от земеделците да се приложи за църковната дисциплина днес?

Исус тук ни рисува картината на "отхвърления камък". Той каза на слушателите Си, че камъкът, който те отхвърлиха, беше главният крайъгълен камък, Който единствен е в състояние да задържи всички останали камъни заедно. Това е камъкът, Който задава посоките на строителите, за да бъде зданието **"стройно сглобено"** (Ефесяни 2:20-21). Всичко това сочи към Исус Христос, Който беше отхвърлен от евреите, но си остана единствената основа за Царството. Той е Спасителят, Пътят, Който води при Отца, и никой не дохожда при Бога освен чрез Христос. Евреите, които Го отхвърлиха, ще открият един ден тази истина. Това ще бъде ден на плач и ридание! Същото ще се случи и с ония, които днес отхвърлят Христос. На надлежното време, те ще открият, че Той е Единствения Спасител.

Във всичко това ние виждаме, че е безполезно да отхвърляш някого, когато Бог е поставил, защото **"намерението Господно, то ще устои"** (Притчи 19:21). Исус беше въплътената Истина. И Той каза истината за Себе Си на фарисеите, садукееите и книжниците, но въпреки това, те Го отхвърлиха, бичуваха и разпнаха. Но това не

можеше да бъде краят. Тук Той загатна за възкресението Си. Синът на стопанина на лозето, който беше убит от земеделците (**стих 39**), Същият е Онзи, Който стана Живият Крайъгълен камък – **"глава на ъгъла"**, Глава на Църквата, което за евреите беше: **"чудно ... в нашите очи"**. Това обръща внимание на онези, които отхвърлят някои доктрини на Божието Слово (освещение, възвръщане, НЕ! На развода и повторния брак) да внимават да не би да отхвърлят Главния, Крайъгълния Камък. Онези, които отхвърлят служителите на благовестието, също трябва да внимават, да не би да отхвърлят изворът, от който Господ иска да утоли тяхната жажда.

Въпрос 8: Какво предупреждение за грешниците и за вярващите се крие в казаното от Исус: "И който падне върху тоя камък ще се разчупи; а върху когото падне, ще го пръсне"?

ПРОШКА ЗА ГРЕШНИКА, КОЙТО СЕ КАЕ (1 Йоан 1:9)

Това ни говори колко неотложно е доброволното покаяние. Грешникът и вероотстъпникът трябва още днес да се обърнат към Господа и да паднат **"върху тоя камък"**, за да бъдат съкрушени и разтрошени, защото сърце разкаяно и съкрушено Бог няма да презре (**Псалми 51:17**). Но онези, които останат в греха до съдния ден, върху тях тогава ще падне този камък и ще ги пръсне (вечна погибел в огненото езеро). По онова време, това беше предупреждение към евреите. Той искаше те да се покаят и да Го приемат като Спасител и Син Божий. Но Бог отправя днес и към нас същото предупреждение. Грешникът трябва да се обърне от греха, да приеме Господ, да падне доброволно върху този Камък, за да бъде сърцето му променено по благодат. Това не бива да се отлага.

"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда. Ако речем, че не сме съгрешили, правим Бога лъжец, и Неговото слово не е в нас" (1 Йоан 1:9-10)

Въпрос 9: Как може грешникът да получи прошка от Господ?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Битие	28	Даниил	9
Вторник	..	29	..	10
Сряда	..	30	..	11
Четвъртък	..	31	..	12
Петък	..	32	Осия	1-2
Събота	..	33	..	3-4
Неделя	..	34	..	5-6

Стих за запомняне: "Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, поканете ги на сватба" (Матей 22:9)

Текст: Матей 22:1-14

Нашето учение днес разглежда една притча. Притчата е сравнение или илюстрация, която се опитва да изясни духовни истини, уподобявайки ги на вече познати за слушателите неща. Притчите биват използвани да предадат указания и да изобличат, без да бъде засегнат или оскърбен някой. Чрез тях учителят поражда интерес и глад за допълнителна информация. Библията съдържа много притчи, чрез които поучава важни духовни истини, използвайки често срещани, познати събития.

Притчите бяха характерна част от поучението на Господ Исус. Изобилната им употреба в посланията Му ги отличаваше от посланията на книжниците, фарисеите и другите религиозни водачи по онова време. Матей записа: **"Всичко това Исус изказа на народа с притчи, и без притчи не им говореше"** (Матей 13:34). Притчите даваха такава яснота на поученията на нашия Спасител, че в края на проповедта на планината всеки се съгласи, че **"ги поучаваше като един, който има власт, а не като техните книжници"** (Матей 7:29), които изваждат **"от съкровището си ново и старо"** (Матей 13:52).

Притчата за сватбената трапеза, която е във фокуса на нашето поучение днес, е една от многото в Библията и една от многото, които Господ Исус Христос е използвал в Своето поучение. В тази притча виждаме един щедър цар, който по свое желание изпрати отворена покана за сватбата на сина си на хора, които оправдавайки се, пренебрегнаха височайшето предложение. За да осигури гости за сватбата, отблъснатият цар спешно изпрати слугите си да съберат гости под път и над път. Благодарение на усърдието на верните си слуги, желанието на царя беше изпълнено. Въпреки че притчата е записана само в евангелието на Матей, тя съдържа ясни указания за нас относно Божиата покана за спасение, за човешкото равнодушие към Божието предложение и за окончателната съдба на онези, които го отхвърлят.

Въпрос 1: Какво представлява притчата и какви поуки за нас има в притчата за сватбената трапеза?

С тази притча Господ Исус се стреми да запечата в умовете ни, че отхвърлянето от Божието Царство не е плод на злонамереното решение на злия Бог, а е по-скоро резултат от личния избор, направен в един или друг момент от живота ни. Бог, в Неговата милост и доброта, е изпратил всеобща покана към хората от всяка класа и поколение да дойдат при Живата Вода, за да бъдат спасени. За съжаление, повечето хора са твърде заети с преследване на лични цели и материално благополучие, така че с лека ръка пропускат да откликнат на това велико предложение. Болшинството от хората пренебрегват Божиия призив, присмивайки се на Неговите посланици и презирайки Неговата любов и прошка.

ПРИЗИВ КЪМ НЕСПАСЕНИТЕ

"Небесното царство прилича на цар, който направи сватба на сина си. Той разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата; но те не искаха да дойдат. Пак изпрати други слуги, казвайки: Речете на поканените: Ето, приготвих обета си; юнците ми и угоените са заклани, и всичко е готово; дойдете на сватба" (Матей 22:2-4)

В тези стихове ние откриваме търпението, настойчивостта и бащинската загриженост на царя. Той приготви трапезата за своя сметка и изпрати покана на хора, които се оказаха недостойни. Царят дори посочи наградата, която придружаваше отклика на поканата: възможност да се насладят на угощение от заклани юнци и угоени и да се радват на **"всичко"** останало (каквото и да е, от което гостите биха имали нужда или биха пожелали), което е вече **"готово"**.

Подобно на царя от притчата, Бог е снабдил изкупление за човека, като Сам е платил скъпо за това (изкуплението Му струваше живота на Неговия Единороден Син) и не е оставил нищо, което да стои на пътя на помирението на човека с Бога. Той е изявил ясно, че онези, които приемат Исус, могат да очакват като награда вечен живот плюс всички останали облаги, придружаващи спасението, било в този свят или в идещия. Всичко, което човек трябва да направи, за да пожъне това изобилие, е да откликне с готовност и да **"дойде"** (Исаия 1:18).

Призивът за спасение, уподобен на ясната и недвусмислена царева покана, макар да звучи като глупост от устата на проповедниците, все пак в него има достатъчно мъдрост, която да донесе спасение на всички, които вярват (**1 Коринтяни 1:18-21**). Никой човек не може да попадне на Царевата трапеза заради собствени заслуги. Възможността да бъдеш там е поради добродетелите на Царя: благодат и благоволение (**Тит 3:5**).

За съжаление, поканените се оказаха недостойни и пренебрегнаха поканата. Това е илюстрация на обичайното поведение на грешниците спрямо призивът за спасение. Поради светските ангажименти и измамата на богатството, мнозина позволяват на Сатана да ги ослепи за най-неотложната нужда в живота им – спасението от греха. Техният разум е помрачен (**Ефесяни 4:18-19**) и те предпочитат временните греховни удоволствия пред укорите и страданията с Божиите хора, пред носенето на кръста и следването на Христа.

Въпрос 2: На какво можем да уприличим поканата на царя в притчата?

Има пет главни причини, поради които хората реагират с равнодушие на призива за спасение.

Първо: и най-важно е притегателната сила на безразсъдни амбиции, водещи до такова силно желание за успех в живота, че всичко друго става незначително на техния фон.

Второ: е лакомията за материално преуспяване. Това често прави хората нетърпеливи с благовестието и благовестителите.

Трето: някои гледат на призива за праведност като на пречка да се наслаждават на живота и затова му се съпротивляват.

Четвърто: друга пречка за някои се явява страстното им желание да намират

удоволствия в пожеланията на очите и плътта. За такива хора удовлетворяването на плътските апетити стои на първо място в живота.

Пето: за други пречка става тщеславието. Те така копнеят за слава от човеците, че са безразсъдно нехайни и нечувствителни за най-важната нужда на душата си.

Каквото и да използва врагът, за да замъгли видението ни за вечността, каквато и порция **"леща"** да сложи Сатана пред нас, за да ни изкуши да продадем нашето първородство, каквато и примамлива картина със земни богатства или слава да развее пред очите ни, нека всеки, който е мъдър, да замълчи и да помисли върху въпроса на Учителя: **"Понеже какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото какво би дал човек в замяна на живота си?" (Марк 8:36-37).**

Въпрос 3: Спомени някои неща, които пречат на хората да обърнат сериозно внимание на призива за спасение.

Това, че не обърнаха нужното внимание на поканата, не е единственото престъпление на поканените. Библията е записала и една друга реакция, която не само че е неочаквана, но е и крайно жестока.

"...а останалите хванаха слугите му и безсрамно ги оскърбиха и убиха" (Матей 22:6)

Очевидно, това сочи към хора, които не само пренебрегват Божия призив, но отиват и по-далече в презрение към Божиите посланици и използват позицията или авторитета си, за да унищожат проповедниците на Божието Слово. Такива хора рискуват да срещнат Божия гняв, ако не се покаят. Те би трябвало да знаят, че мълчанието на Царя не е проява на слабост от Негова страна или незаинтересованост от бедите на верните Му пророци. Неговата ръка е достатъчно дълга, за да възмезди страданията, но все пак търпи с надежда, че грешниците ще се върнат при Него.

УПЪЛНОМОЩАВАНЕ НА СЛУЖИТЕЛИТЕ
(Матей 22:8-10; 28:19-20; Марк 16:15-20; Римляни 10:12-15)

"Тогавка казва на слугите си: Сватбата е готова, а поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, поканете ги на сватба" (Матей 22:8-9)

След като поканените на сватбата се оказаха недостойни, царят предприе друга стратегия, за да напълни къщата си с гости. Това ни говори за Неговото търпение и Неговата настойчивост. Бог продължава да дава все по-нови стратегии за евангелизация на Своите служители. Първоначално на евреите им беше поднесена (и то на тепсия) възможността да влязат в Божието Царство. Те отхвърлиха предложението и дори утежняха положението си с убиването на Месия. Бог се обърна към езичниците и им предостави и на тях възможност да влязат в Божието Царство, при все че тази възможност винаги е била част от Божия вечен план (**Исая 45:22; Деяния 11:1-8**).

Но, за да чуют езичниците благата вест и да имат привилегията да станат участници в сватбената трапеза, трябва да има смирени, верни служители, които да

са готови да отидат по пътищата и да убеждават пътниците да дойдат на пригответеното угощение. Призивът на благовестието е към цялото човечество.

Въпрос 4: Какъв, според притчата, е обхватът на евангелския призив?

Заповедта на царя беше слугите му да отидат по пътищата и да доведат колкото хора могат да намерят. Тук е загатната инициативността на царските слуги. Като слуги на Царя на царете, християните трябва не само да са наясно с призиванието си на благовестители, но трябва и да се изправят и да изпълнят задачата си. Величината на поставената задача става ясна, тъй като новите гости трябва да бъдат поканени от оживени пътища. Ние, вярващите, не трябва да оставаме бездейни и равнодушни към призива за благовестяване, в противен случай ще бъдем виновни за кръвта на грешниците.

Докато се мотаем насам-натам ние няма да можем да изпълняваме успешно заповедта на нашия Цар и Командир. Ние сме призовани да излезем и да помогнем на мъжете и жените по "пътищата" на живота да осъзнаят колко опасно е тяхното положение. Трябва да претърсим всяко кътче и да доведем колкото се може повече хора, преди да се свърши благодатното време. Всеки вярващ трябва да помни, че има определено време за вършене на тази работа. И то изтича. А Христос още ни зове (**Йоан 9:4; 1 Коринтяни 7:29-31; Исая 6:8**).

"И тъй, ония слуги излязоха по пътищата..." (Матей 22:10)

Служителите на Небесния Цар трябва да излязат, в покорство на Божията заповед. Те трябва да отидат при децата и да им кажат за Спасителя. Те трябва да работят между младежите и да ги пазят от покварата; да отидат по колежи и училища и да ги изтръгнат от хватката на разрушителната светска мъдрост; да посетят пазарите и да обърнат сърцата на мъже и жени от Мамона към Живия Бог; да отидат в болниците и да послужат за духовното и физическо изцеление на болните; да посетят затворите и да прогласят на окованите, че Христос може да ги освободи; да говорят на безпомощните и безнадеждните и да им покажат великата помощ и ярката надежда в Христа, Божият Агнец. Те трябва да кажат на всички, че чрез Божията благодат, всичко е вече готово.

Полето за евангелизация е широко. Възможностите са необятни. Като Божии упълномощени служители, втурнали се на Божията нива, те трябва да почиват в увереност и да се радват в обещанията на Спасителя, Който каза: **"...ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века"** (Матей 28:20).

Апостолите на християнската вяра, които ходеха в покорство на Божията заповед, имаха небивал успех:

"А те излязоха и проповядваха на всякъде, като им съдействуваше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин!" (Марк 16:20)

Ако ние днес излезем по пътищата, Същият Спасител ще ни придружава и ще преживеем опитностите на ранните вярващи. Искаш ли да видиш Божията ръка и Божията сила над тебе? Тогава стани, препаша се през кръста, излез на полето и изяви безплатно на света пълното благовестие.

Въпрос 5: Дай няколко примера на различни полета за

Като излязоха слугите **"по пътищата, събраха всички, колкото намериха, зли и добри..." (Матей 22:10)**. Определено този аспект от притчата ни казва, че дискриминацията няма място в прокламирането на евангелието. Бог очаква хора от различни класи да станат участници в благословенията на благовестието. Само чрез благоволенieto на Небесния Цар ние биваме поканени, приемаме благата вест и ставаме участници в благословенията на Царството. От тия стихове трябва да разберем, че никой не влиза през портите на Царя, благодарение на собствени заслуги и дела. Достъпът е осигурен единствено чрез благодатта и благоволенieto на Царя. Ако се облягаме на нашата собствена праведност, ни един от нас не би се оказал достоен дори само да види Небесните врата (**Притчи 30:12; Исаия 64:6**).

Посредством усилията на царските слуги, действащи в покорство, най-сетне сватбената трапеза се напълни с гости. Ако те си бяха скръстили ръцете или се бяха замислили върху начинът, по който се отнесоха с тях първите поканени, нищо нямаше да се получи (**Екклесиаст 11:4-6**). Тяхната активност трябва да окуражи всички онези, които, в работата си за прогласявяване на благата вест, са ставали обект на присмех и отхвърляне. Те трябва да продължават да се покоряват на Господната заповед да излязат по пътищата и да доведат грешниците.

Трябва да вярваме, че има полза от усилията на Божиите служители. Накрая, въпреки бунтовния дух на първите поканени, сватбената трапеза се напълни с гости. Колко приложимо е това за изхода от спора между светлината и тъмнината в тази диспенсация на благодатта. Независимо от всичкия гняв, злоба, изопачаване и машинации от страна на сатанинските орди, Божията цел ще бъде изпълнена. Както отбеляза апостол Павел: **"Божие слово не се връзва"** (2 Тимотей 2:9). Това Слово на Бога е казано, за да бъде **"живо, деятелно, по-остро от всеки меч остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и издирва помислите и намеренията на сърцето"** (Евреи 4:12).

Визирайки Неговия потенциал да унищожава всяка опозиция, Бог пита: **"Не е ли словото Ми като огън? казва Господ, и като чук, който строшава скалата?"** (Еремия 23:29). Бог наистина е обещал: **"... словото Ми, което излиза из устата Ми; Не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми, и ще благоуспее в онова, за което го изпращам"** (Исаия 55:11).

Въпрос 6: Каква поука могат да извлекат за себе си вярващите от поведението на царските слуги?

ОСЪЖДАНЕ НА НЕПОКОРНИТЕ И РЕЛИГИОЗНИТЕ (Матей 22:7,11-13)

"И царят се разгневи, изпрати войските си и погуби ония убийци, и изгори града им" (Матей 22:7)

Въпреки снизходителността и дълготърпението на щедрия цар, дойде времето за наказание над непокаялите се. Никой не бива да си мисли, че Божията милост е празен чек, който им предлага възможност да теглят от банката на благодатта, упорствайки в греха си. Ако Бог сега въздържа ръката Си да наказва и простира все още ръката Си, за да показва милост, то е защото не иска никой грешник да погине

(2 Петрово 3:9; 1 Тимотей 2:4). Той е милостив Бог. Но Той е също праведен и трябва да накаже греха. Ако Той трябва да излее наказанието Си над нас, Той става **"огън пояждащ"** (Второзаконие 4:24). **"Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог"** (Евреи 10:31). Това се случи с първите поканени в тази притча. Чашата на нечестието им преля и наказанието се стовари. Те бяха погубени.

***"Или презираш Неговата богата благодат, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благодат е назначена да те води към покаяние? а с упорството си и непокаяното си сърце трупаш на себе си гняв за деня на гнева, когато ще се открие праведната съдба от Бога, Който ще въздаде на всеки според делата му... а пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата; скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло, първо на юдеина, после и на гърка "* (Римляни 2:4-6,8-9)**

Наказанието е надвиснало над непокорните грешници, но същата съдба ще споделят и външно религиозните хора, които не са били вътрешно променени. **Матей 22:11** ни казва: **"А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен в сватбарска дреха"**.

За да бъде достоен за сватбената трапеза, всеки гост трябваше да бъде облечен подобаващо. В този случай, изглежда, дрехите се осигуряваха от царя, тъй като гостите бяха събирани случайно от пътищата и не биха могли сами да се приготвят. Измамникът в тази притча се опита да се наслаждава на богатата от сватбата, без да спазва установената от царя процедура. Той беше разкрит и когато се изправи пред царя **"той мълчеше"**. Той не можеше да се оправдае. След всички приготовления, щедрият цар беше осигурил и достойно облекло за гостите си. Независимо, че беше взел дрехата, предоставена от царя, той се беше вмъкнал със своето облекло. Това беше както оскърбление към щедростта на царя, така и обида за неговото гостоприемство. И той си плати. Заповедта на царя беше категорична: **"Вържете му нозете и ръцете, и хвърлете го във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби"** (Матей 22:13).

Бог е осигурил единствения начин за оправдание. В любовта Си, Той ни вмени и даде праведност. Когато заобиколим дадения от Бога път, ще открием за наше вечно съжаление, че човешката праведност ще се провали в последния ден. Никой не може да се промъкне в Божието Царство. Нито е възможно човек да стане част от тялото Христово чрез доброделтана редовно посещение на християнски събирания, ако няма първоначалното преживяване на новородението. Ако човек иска да стане участник в изобилието на Царството, трябва на първо място да се облече с дрехата на праведност, която само Бог може да ти предложи. Всички онези, които са просто религиозни, се нуждаят от едно-единствено нещо: да бъдат новородени.

Има само едно място за религиозните, но неправедни хора – ада. Това се вижда и в заповедта на царя: **"Вържете му нозете и ръцете, и хвърлете го във външната тъмнина..."** (Матей 22:13). Този, който презира предложената от Бога праведност днес, когато предложението е все още в сила, един ден ще осъзнае, че себе-праведността не е нищо друго освен мръсна дрипа. В последния ден лицемерите, облечени в такива дрипи, ще се окажат голи пред изпитващия поглед на нашия величествен Бог. Тогава предложението няма да бъде вече в сила.

Всеки, който днес не взема насериозно Божия път към праведността, ще прекара вечността в ада, където **"ще бъде плач и скърцане със зъби"** (Матей 22:13). Пазейки този факт в сърцето си, нека помним и следваме библейския съвет: **"Търсете Господа, докле може да се намери, призовавайте Го докато е"**

близо” (Исая 55:6); “ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден” (2 Коринтяни 6:2).

Въпрос 7: Каква съдба очаква непокорните грешници и религиозните измамници?

В ЗАКЛЮЧЕНИЕ

**“Защото мнозина са поканени, а малцина избрани”
(Матей 22:14)**

Последният стих от нашия текст е кратко обобщение на притчата за сватбената трапеза. И ударението на притчата е ясно. Призивът на благовестието е всеобщ. Той е бил прогласяван, той звучи днес и ще продължи да кънти на дълж и на шир (**Матей 28:19; Марк 16:15; Лука 24:47**). Той достига до мнозина. Повечето от тях, подобно на първоначално поканените гости в притчата, чуват, но не обръщат внимание.

Притчата за сватбената трапеза призовава хората да приемат щедрата Божия покана, иначе, докато другите влизат в славата, те ще бъдат изгубени. Тя също ни учи, че членуването ни във видимата църква не ни гарантира спасение. Единственото нещо, което може да ни гарантира спасение, е цялостното обновление (включващо както оправдание, така и освещение). Спасението, в крайна сметка, не е човешка работа. То е подарък на благодатта на суверения Бог (**Лука 12:32; Ефесяна 1:4**).

Въпрос 8: Какви поуки има за нас в тази притча?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Битие	35	Осия	7-8
Вторник	..	36	..	9-10
Сряда	..	37	..	11-12
Четвъртък	..	38	..	13-14
Петък	..	39-40	Йоил	1
Събота	..	41	..	2
Неделя	..	42	..	3

Стих за запомняне: *"И видя Господ, че се умножава нечестиято на човека по земята и, че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло"* (Битие 6:5)

Текст: Римляни 1:18-27; Филипяни 4:8-9; 1 Петрово 1:6-11

От грехопадението насам, Адам и всички негови потомци станаха склонни към зли помисли и дела. През вековете човечеството е изявявало злия си характер по най-различни начини. Съвременният човек живее в свят, който "изобретява" много зло. Самият човек е с покварен от греха ум. Той има капацитет да измисли грях, греховни развлечения или забавления. Грехът, сам по себе си, е неизчерпаем. Той се сътворява в дълбините на човешкото сърце. Човешката похот за зло и поквара е неутолима. Той дори жадува за новости в греха. Дори днес традиционните грехове изглеждат не толкова привлекателни или са прекалено предсказуеми. И тъй, съвременният човек – млади и стари, момчета и момичета, богати и бедни, образовани и неграмотни, болни и здрави, уродливи и красиви, затворени и свободни – всеки един от тях има новоизобретен набор от зли и порочни ценности, на които се е предал.

Въпрос 1: *Как Бог описва духовното състояние на хората преди потопа?*

До самия потоп, сърцето на човека си остана зло пред Бога. Бог видя, че **"всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло"** (Битие 6:5) и така беше **"постоянно"** – всяка година, всеки ден, всеки час и всеки миг. Човек не беше склонен да върши добро. Такава е истинската равностметка за състоянието на цялата човешка раса. Такива бяха всички хора до времето, когато Бог докара потопа на земята. И с очудване виждаме, че писанията не ни дават основание да смятаме нещо друго за съвременния човек. Умът на днешния човек е машина за генериране на грехове.

Възхода на технологиите означава и възход на злото. Появата на телевизията, видеото и компютрите, с техния огромен потенциал да предават мисли чрез картини, звуци и цветове, беше придружена с нарастващо ангажиране на хората със забавления и удоволствия. Но, за жалост, ние сме преминали пълния цикъл от глада за удоволствия, през манията за удоволствия, до отегчението от удоволствията. Например, телевизията запечатва някои модели на покварено поведение в умовете на млади и стари и прави злодеяния като блудства, насилие, прелюбодеяства, хулигански прояви, убийства и похищения, да изглеждат като нещо обичайно.

Въпрос 2: *Кои са някои от съвременните пороци, от които християнинът трябва да се пази?*

Различните зависимости (от наркотици, тютюн и т.н.), които се практикуват между тийнейджърите и студентите, са порок, който стои на едно от челните места в

“класациите”. Някои с лека ръка казват, че Библията не казва нищо за използването на такива вещества. Да. Но тя предупреждава срещу оскверняването или разрушаването на Божия храм, който сме ние: **“Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божи”** (1 Коринтяни 6:19-20).

Използването на твърди наркотици е съвременен порок, който взема тежък данък от тези, които ги употребяват. Наркотиците разпалват въображението, успокояват сърцето и правят душата да се чувства “на високо”. Обаче краят им е по-опасен и ужасен от началото. От една страна, те правят жертвите си нещастни, а от друга – опасни за околните. Разгледано по-отблизо, пристрастяването към наркотиците представлява въвличане в модните групички на тийнейджърите и студентите. Тези модни групички имат претенциите да са социални клубове, но когато разгледаме отблизо каква е тяхната дейност, ще открием, че те са плодородна почва за всички съвременни пороци – бурен живот, гангстерство, наркотични зависимости и, винаги, аморалност. Днес, измежду членовете на такива общества, могат да бъдат намерени опасни оръжия като пистолети и ножове, копия и стрели. Това е опасна тенденция, която носи заплаха за живота и собствеността.

Друга порочна практика в съвременното не-християнско общество, а понякога, и сред самите християни, са т.нар. залагания от всякакъв вид. В дъното на тези практики стои алчността. Фикс-идеята за бързо забогатяване; лакомията да жънеш там, където не си сял; алчността, в най-лошата ѝ форма и, разбира се, мързелът са духът, който стои зад тези практики. Жалко е да видим как те се вмъкват измежду християни, които от години изповядват, че са се обърнали към Бога.

Обичайното поведение на студентите, които искат да изпъкнат, без да са положили съответни усилия, е преписване на изпитите. В днешно време това явление е достигнало такива заплашителни размери, че вдигна на крак изпитните комисии, училищните власти, както и богобоязливите ученици, студенти и родители. Тази практика е съвременен порок, който изглежда се е настанил в много общества. Но нейната установеност и постоянно усъвършенстване не я правят правилна. Тя си остава по същество зла и порочна.

Днешната младеж, както и голяма част от хората на средна възраст и дори след средна възраст се занимават с порнография. Лошите гледки, които възбуждат естествените човешки страсти чрез порнографията, хващат младежите в капана си. Някои младежи-християни не успяват да останат във вярвата, поради зависимостта си от порнографията. За жалост, млади и стари, мъже и жени, обикновено се съгласяват да се отдадат на угаждане на плътските си желания и чрез това застават на нивото на звяра, който погубва. В основата си плътските удоволствия са грешни. Те са огън в пазвата на човека, ежедневно подхранван от демони. Странно е да видиш богати, известни и видимо изтънчени хора, “каймака” на обществото, които са уловени от дяволските сили в клопката на порнографията. Учителите, както и техните ученици, работодателите, както и техните работници, водачите, както и водените от тях, напредналите страни, както и развиващите се първични общества – всички те са се предали на порнография и всякаква аморалност. Тясно свързани с порнографията са практиките на лесбийските и хомосексуалните общества, в които процъфтява неморалната склонност към индивиди от същия пол. Подобно необуздано поведение се шири измежду учащите се в интернати, пансиони и общежития. Учудващо е, че и хора от висшите среди са впримчени в такива практики. Покварени от тях се оказват и някои религиозни кръгове.

Още от древни времена музиката е била средство за духовно и възпитателно въздействие. Писанието съветва: **“увещавайте се с псалми и химни и духовни песни, като пеете на Бога с благодат в сърцата си”** (Колосяни 3:16). Песните на Давид и свиренето на арфата оказваха силно духовно влияние на Саул. Елисей

повика един свирач, за да получи вдъхновение чрез неговото служение (**4 Царе 3:15**). Наистина, пеенето на химни е велико вдъхновение за този, който проповядва, затова доброто пеене и музика предхождат повечето проповеди днес. В Небето ще има музика. **"И чух глас от небето като глас от много води и като глас от гръм; и гласът който чух, беше като глас на свирачи, които свиреха с арфите си"** (Откровение 14:2). И за в бъдеще музиката ще си остане средство за вдъхновение.

Но днешната музика е покварена и не служи на истинската цел, за която е създадена. Дивата музика, която някога беше патент на публичните домове и местата за луди забавления, сега е навлязла в църквите. Много църкви са загубили тържествеността, вдъхновението, помазанието и обновлението, което идва чрез библейската християнска музика. Днешните младежи са окръжени от рокендрол, от диви песни с високи децибели, от ритми и звуци, подобни на тези при езически жертвоприношения. Необузданата плътска музика носи в себе си силен призив, който отклонява хората от пътя към Царството. Днешната псевдо-християнска музика е порок, от който вярващите трябва да се освободят.

Местни езически традиции като даване на титли на племенни вождове или царски особи са винаги съпроводени с демонична музика и влияние, затова вярващите трябва да ги избягват като чума. Трябва да се пазим и от обикновеното раздаване на почетни звания. Обезкуражаващо е да видиш християнин, който се наслаждава на дадено нему звание (а не дава слава на Бога). Някой би се зачудил колко близо (или по-скоро колко далеч) се намира такъв човек от Господа. Не ни ли показва нашия Господ Исус Своето отношение към такива земни титли?

"Тогава човеците, като видяха знамението, което Той извърши, казаха: Наистина, Тоя е пророкът, Който щеше да дойде на света. И тъй, Исус като разбра, че ще дойдат да Го вземат на сила, за да Го направят цар, пак се оттегли сам на хълма" (Йоан 6:14-15)

Въпрос 3а: Каква беше реакцията на Исус, когато разбра, че искат да Го направят цар?

Въпрос 3б: Какво научаваме от това?

Ако наистина вярваме и знаем, че скоро ще бъдем **"царе и свещеници"** по времето на Милениума и в Новата Земя до века (**Откровение 5:10; 2:26-27; 11:15; 20:4-10; 22:5; Даниил 7:18**), защо тогава да преследваме мимолетни, нетрайни, земни титли, които и са свързани, в общия случай, със сатанински ритуали? Никой истински християнин, който гори като запалено светило, не може да обича толкова света, че да приеме почит за себе си. Приемането на всякакви титли и признание от хора, които са предадени на дявола, е порочно. Християнинът трябва да следва ясно Божия път.

Въпрос 4: Каква трябва да е християнската гледна точка относно приемането на титли и звания?

Накрая, използването на жаргон и уличен език е друг съвременен порок. **"Това, което говорите, да бъде винаги с благодат, подправено със сол, за да знаете как трябва да отговаряте на всекиго"** (Колосяни 4:6). Езикът на християнина трябва да прави пет неща. **Първо:** да освежава сърцето и да назидава ума на слушателите. **Второ:** той трябва да очиства, не да осквернява или оскърбява; белият цвят на солта символизира чистота. **Трето:** той трябва да опазва слушателите от духовно разложение. **Четвърто:** той трябва да бъде всепроникващ

в своето влияние, независимо колко думи са употребени, точно както щипката сол прониква в цялото ястие. **Пето**: той трябва да бъде разпознаваем, поради присъщите му характеристики. Библията казва: **"гласът на безумния се познава от многото думи"** (Еклесиаст 5:3, KJV).

Ако един християнин използва жаргона на публичните домове, на пристрастените към наркотици, на издигащите хулиганското поведение музиканти, на "героите" от бокса, спорта и театъра, то това ще го направи да стане един от тях и ще намали възможността му да им послужи ефективно. Тогава всички те ще станат слепци, а Библията ни предупреждава: **"Може ли слепец слепеца да води? Не ще ли паднат и двамата в яма?"** (Лука 6:39). И пак: **"Оставете ги; те са слепи водачи; а слепец слепеца ако води, и двамата ще паднат в ямата"** (Матей 15:14).

Въпрос 5: Каква опасност поставя използването на жаргонния език пред християнското ни свидетелство?

ПОЗИЦИЯТА НА ХРИСТИЯНИНА **(Филипяни 4:8-9; 1 Петрово 1:5-11; 1 Коринтяни 10:31-33)**

За християнина не съществува средно положение. Той не може да си позволи да разпъне шатрата си всред Содом и Гомор и да твърди, че познава Христос. Пороците, познати в днешно време, са измамливи, но никой християнин не бива да бъде заблуден. Библията ни дава достатъчно указания каква трябва да е позицията ни по тези теми. Като християни, които всекидневно се сблъскваме с изкушенията и примамката на тези пороци, трябва да си зададем някои въпроси. **Първо**: прославя ли се Господ в това? Ще се зарадва ли Бог на това? Мога ли да направя това в присъствието на Господ? Мога ли да говоря за това пред светиите в църквата на Живия Бог без да се срамувам? **Второ**: това съгражда ли Божиите светиини? Подтиква ли това братята и сестрите към любов и добри дела? (**Евреи 10:24**). Достойно ли е за подражание това, което правим? **Трето**: насочва ли това грешниците към Голгота? Може ли тази практика – *порнография, хомосексуализъм, лесбийство, пушене, въвличане в модни течения, необузdana музика, традиции по удостояване с почетни звания, зависимост от наркотици, използване на жаргонен език, хазартни игри и залагания* – да печели души за Царството или да направи грешниците да осъзнаят нуждата на душата им от спасение? **Четвърто**: дали тази практика разрушава храма на Святия Дух, който е нашето тяло? Дали тя обезсилва тялото ти, възгордява сърцето ти, изтощава ума ти, прахосва средствата ти и те заробва за остатъка от живота ти? **Пето**: прави ли ме това пример за вярващите? **"бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота"** (**1 Тимотей 4:12**). **Шесто**: наложително е всеки християнин, преди да предприеме каквото и да е, да си зададе въпроса: "Това приближава ли ме към Небето? Подготвя ли ме за грабването?". **Седмо**: дали моят Господ и Спасител одобрява стила ми на живот – това, което мисля, говоря и върша? **Накрая**: дали това е истинно, почтено, праведно, чисто и добро? Ако това не е така, позицията на християнина е твърдо НЕ!

Въпрос 6: Какво трябва да е отношението на християнина относно практика или поведение, което изглежда съмнително?

ИЗХОДЕН ПЪТ
(Римляни 10:9; 1 Йоан 1:9-10; Еремия 18:8; Лука 3:13;
Осия 6:1; 2 Летописи 7:14)

Жертвите на съвременните пороци се нуждаят от освобождение. Пороците са окови, а всяка окова има нужда да бъде строшена. Ако ние не сме роби на пороците, крайно необходимо е да ги избягваме като чума. Ако някой е паднал в клопката им, трябва да се върне при Господа с покаяние и да извика към Него за възстановяване. Понеже въвличането в тези пороци е равносилно на загуба на вечния живот, трябва да се сражаваме решително срещу тях. Библията казва: **"небесното царство на сила се взема, и които се насилят го грабват"** (Матей 11:12). Покаянието се следва от обръщане към Господа (Исая 55:7). Обръщането съдържа в себе си такова разкаяние и разчупване на сърцето, което радва Господ и Го предизвиква да спаси и освободи.

"Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце, и спасява ония, които са с разкаян дух" (Псалми 34:18)

Много полезно е да има около тебе служител, който да се грижи за твоята душа. След покаянието, обръщането и възстановяването много е нужно да пребъдваш в Божието присъствие, да си представяш, че Господ е винаги с тебе и да правиш само онова, което Той би одобрил. Като Давид, спомни си, че където и да си, Бог е там с тебе!

Въпрос 7: Какъв е пътят за освобождение от съвременните социални пороци?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Битие	43	Амос	1-2
Вторник	..	44	..	3-4
Сряда	..	45	..	5-6
Четвъртък	..	46	..	7-8
Петък	..	47	..	9
Събота	..	48	Авдий	1
Неделя	..	49	Йона	1-2

Стих за запомняне: "Той първо намира своя брат Симона и му казва: Намерихме Месия (което значи Христос)" (Йоан 1:41)

Текст: Йоан 1:35-51

Във фокуса на нашия текст е спечелването на петима последователи, които по-късно станаха апостоли и стълбове на ранната църква. Характерни особености на това дело са начинът, по който беше извършено, неговата простота, ефективност и трайност. По същество, то не струваше почти нищо на ловеца на души. Качеството на произведения плод, обаче, беше просто несравнимо с усилията. Тези са първоначалните изводи, които извличаме от историята за спечелването на един последовател на Господа чрез ЛИЧНО БЛАГОВЕСТЯВАНЕ в ранния период на Неговото служение.

**ЛИЧНОТО БЛАГОВЕСТЯВАНЕ : ЗАПОВЕД НА ХРИСТОС
(Матей 28:18-20; Марк 16:15-20; Йоан 15:16; Деяния 1:8)**

Личното благовестяване е заповед на Христос към всеки вярващ. Да бъдем покорни на това Велико Поръчение означава лично да занесем евангелското послание на грешниците. Задължаваща отговорност на всеки вярващ е да покаже на грешника нуждата му от Христос като Спасител, да го води в конкретната опитност на новородението, както и да му покаже как да продължи в новия живот, така че да може да избегне Божието осъждение. Този фундаментален метод за печелене на души е опит, от страна на християнина, да покаже на другия човек от Божието Слово, че той е грешник – изгубен и виновен (**Римляни 3:10-23; 1 Коринтяни 6:9-10**), да му изяви истината за Божието осъждение и наказание (**Езекиил 18:4; Римляни 1:32; Откровение 20:15**), да му разкрие Божиата любов, която промисли Спасител в лицето на Исус Христос (**Йоан 3:16; 1:29; Тит 2:11-14**) и да го запознае с изискването за покаяние и вяра в Христос от страна на грешника, ако той иска да бъде спасен (**Матей 4:17; Лука 13:2-3; Деяния 3:19; 17:30; Римляни 10:9-10; Йоан 3:15**). При всичко това трябва преднамерено да водим грешника към покаяние и приемане на Христос като личен Господ и Спасител (**Йоан 1:46-51; Деяния 8:35-39**).

Въпрос 1: Какво разбираш под "лично благовестяване"?

От всички методи за евангелизация личното благовестяване е най-лесно, струва най-малко и прониква най-дълбоко. То не може лесно да бъде обявено за незаконно, както публичното проповядване и евангелизиране, например. Чрез него онзи, който е търсил внимание, го получава, съмненията биват изчистени и решението може да придобие сила и стабилност. Това е най-бързият и най-лесният начин да се умножат последователите и да се постигне в събранието присъствие на личности от всякаква категория.

Въпрос 2: Защо личното благовестяване е най-ефективният метод за евангелизация?

НЕОТЛОЖНОСТ НА ЛИЧНОТО БЛАГОВЕСТЯВАНЕ

Днес има остра и спешна нужда от посветени християни, които ще предадат себе си на повелята за лично благовестяване. Една истински доведена при Господа и спасена душа е по-добре от хиляди празни изповеди. Ако в една църква от 100 вярващи, всеки положи усилие да доведе до Христа поне една душа в течение на половин година, в края на годината в събранието ще има 400 вярващи. Кое от нашите събрания днес може да се похвали с такъв темп на растеж, въпреки всичките ни евангелизационни програми? Личната визита на лекаря никога не може да се сравни с общо предписване на лекарство за даден кръг пациенти. Лекарят изследва пациента, поставя диагноза на заболяването и предписва точното лечение. Нека да разгърнем "таланта" на личните усилия и да се стремим по всякакъв начин да спечелим душа за Христа чрез лично благовестяване. Сериозната грижа на Бог за спасението на грешниците от разрушителното влияние на греха и неговите пагубни последствия се разкрива в Неговите заръки (**2 Тимотей 4:1-2; Марк 16:15; Езекиил 33:11-19**) и Неговата директна ангажираност в печеленето на души (**Деяния 8:26-29; 10:9-20; 16:9**). Господ Исус Христос лично отдели време и внимание, за да спечели Филип, Закхей, самарянката, крадецът на кръста и много други. Желанието Му да спасява души го доведе до кръста на Голгота, където умря за греховете на света (**Йоан 1:43; 3:16; 4:7-28; Лука 19:1-10; 23:39-43**). Ранната църква беше безрезервно покорна на Божията заповед за печелене на души (**Деяния 8:4**).

Въпрос 3: Защо всеки вярващ трябва да има изгарящо желание за спасение на изгубените?

В повечето от нашите събрания днес липсва посвещение към призива за печелене на души. Затова, уместно е, църквите да целят да увеличават броя на вярващите, отдадени на лично благовестяване. За да се постигне това водачите на местните църкви трябва да поведат хората чрез личния си пример (**1 Петрово 5:3**). Те трябва да подготвят хората си чрез систематично проповядване от амвона, чрез специално организирани евангелизационни семинари в уикендите, чрез работни срещи на работниците в църквата и общи уединения. Освен проповядване и подготовка, преднамерено трябва да се полагат усилия да се подбудят вярващите за делото на личното благовестяване. Това може да се постигне на църковно ниво чрез евангелизации по уикендите, на ниво домашна група – като се групират вярващите по двойки за евангелизация и ежеседмично отчитат резултатите. За да се отчетат резултатите, вярващите трябва да довеждат своите новоповярвали в специално организирано за тях събрание, където всеки вярващ ще може да запознае новите братя и сестри с останалите.

ПОЛЗИТЕ ОТ ПЕЧЕЛЕНЕТО НА ДУШИ

Цената на една душа е несравнима с богатствата на целия свят взети заедно (**Матей 16:26**). Безценната кръв на Христос беше пролята, за да се осигури нейното изкупление (**1 Петрово 1:18-19**). Човешката душа е бойното поле между Бог и дявола. Като че ли Сатана печели повече територия в тези последни дни, умножавайки фалшивите религии и фалшивите пророци, които бързо и пламенно привличат заслепените души в мрежите си, правейки ги два-пъти повече рожби на пъкъла от самите тях. От друга страна, времето, което ни е дадено за тази работа с вечни последствия, е кратко, тъй като човеците ежедневно умират (**Йоан 9:4; 1 Коринтяни 7:29-31**). Реалността на ада като място на агонизиращо мъчение и вечно наказание в неугасим огън налагат печеленето на души да се извършва всекидневно и усърдно (**Марк 9:43-47; Лука 16:23; 2 Коринтяни 5:11**). Жалкото състояние на грешниците изисква всеки вярващ да има изгарящо желание за

спасението на душите.

Затворите в този свят се опитват да променят и възстановят обитателите си, но успехът им е ограничен. Но когато една душа е спасена – Небето се радва; хората стават по-добри; семейството бива подпомогнато; животът бива променен и множество грехове биват покрити (**Яков 5:20**). А също и Божието Царство се разширява. Самият **"ловец на души"** се радва и корона на радост го чака в Небето (**1 Солунци 2:19-20**). Кой не би искал да бъде част от изпълнението на такава велика задача! **"Разумните ще сияят със светлостта на простора, и ония, които обръщат мнозина в правда - като звездите, до вечни векове"** (**Даниил 12:3**). Колко души си обърнал към Христос?

ЛОВЦИТЕ НА ДУШИ И ТЕХНИЯТ СТИЛ НА ЖИВОТ

При все това, ефективното печелене на души зависи от някои фактори. Някой, който е все още в ямата, не може да спаси друг, който е в същата яма с него (**Матей 15:14**). Това подчертава, на първо място, необходимостта от истинско обръщане и спасение от греха за всеки, който иска да печели души (**2 Тимотей 2:6**). Ловецът на души трябва да е неопетнен, безукорен и с добро име пред човеците, за да не поставя препънки пред тези, които търсят Бога. Като Божий проводник, по който тече Водата на Живота, той трябва да бъде чист, а не ръждив или разяден отвътре, да не е пробит или запушен и да е подобаващо свързан с източника чрез молитва и общение (**Юда 12-13; Йоан 15:1-7**). По-скоро невеж адвокат би се справил със защитата на свой клиент пред лицето на закона, отколкото ловец на души, който не познава Божието Слово, би убедил грешника да се съгласи с Христовите изисквания и да Го приеме за свой личен Господ и Спасител (**Колосяни 3:16; Осия 4:6**). За да бъде ефективен ловецът на души трябва да притежава състраданието на лекар, вежливостта на медицинска сестра, убеждение на комунист, отговорността на миньор. Освен това ловецът на души трябва да е смел, решителен, издръжлив като добър войник на кръста и търпелив като добър посланик на Исус Христос (**2 Тимотей 2:3-4; 2 Коринтяни 5:20**).

Въпрос 4: Какъв трябва да е стилът на живот на ефективния ловец на души?

ЕФЕКТИВНИ МЕТОДИ ЗА ЛИЧНО БЛАГОВЕСТЯВАНЕ (1 Коринтяни 9:19-23; Йоан 4:7-42)

Методите за благовестяване са различни за различните хора.

Един от тях е директният метод. Това е внезапно въвеждане на грешника в жизненоважната тема за Спасението. Обикновено той се прилага, когато ловецът на души разбира, че няма да може да прекара много време с грешника. Методът включва задаване на директни въпроси за състоянието на душата на грешника, за неговата връзка с Бога и за това дали е готов да се срещне с Бога. Филип използва този метод (**Деяния 8:30**). Исус също (**Йоан 3:3**).

Косвеният метод включва първо улавяне сърцето на грешника преди неговите очи да преминат от физическите реалности към вечните духовни истини. Това обикновено става в разговор. Исус използва този метод в **Йоан 4:7-29**.

Приятелският метод на благовестяване включва създаване на приятелство с човек от същия пол, с цел да го спечелиш за Исус. Цената, която трябва да бъде платена, е всеотдайност, себеотрицание, усърдна работа и молитва. Господ Исус ядеше с грешниците, за да ги достигне (**Матей 9:10-13**).

Методът на писаното Слово достига грешниците чрез печатни издания. Брошури, списания, вестници и дори книги, дадени с целенасоченост, молитва и състрадание, могат да обърнат душа към Христос по-бързо, отколкото си мислим.

Посещенията са най-добрият метод, с който да обърнем към Бога хората, дошли за първи път в църквата или в домашното общение. Този метод включва задълбочено изясняване на посланието, което вече са чули, прилагането му и призоваване на грешника към решение.

Въпрос 5: Изброй няколко различни метода за лично благовестяване. Кой от тях като вярващ си използвал, за да достигнеш изгубените?

ДОВЕЖДАНЕ НА ГРЕШНИКА ДО РЕШЕНИЕ

Щом веднъж се отвори възможност, следващата неотложна задача на ловеца на души е споделяне на евангелието. Той трябва да достигне интелекта, да повлияе на волята, да събуди емоциите, да предизвика съвестта и да води грешника до момента, в който той ще се предаде на Христос. Има някои неща, които трябва да бъдат направени, за да има резултат от всичките усилия. **Първо:** подобно на доктор, ловецът на души трябва да диагностицира случая посредством подходящи въпроси и да разбере към кой вид може да се причисли конкретният човек, за да може да работи с него по най-подходящия начин. **Второ:** ловецът на души трябва да опише заболяването. С помощта на писанията грехът трябва да бъде разкрит като заболяване на душата и да бъде толкова ясно обрисуван, че грешникът да го открие в себе си (**Галатяни 5:19-21; 1 Коринтяни 6:9-10**). **Трето:** трябва да бъде назначено лечение. Христос е лекарството против греха. Както Той Самият каза, ловецът на души трябва да издигне Христос толкова високо, че грешникът, който се валя в ямата на греха, да поиска да изскочи мигновено и да се спаси, като се хване за Него (**Йоан 12:32; 1 Тимотей 2:5-6; Евреи 10:19-22**). **Четвърто:** ловецът на души трябва да предупреди за опасността, която крие отлагането на решението или отхвърлянето на истината (**Исаия 1:19; 2 Коринтяни 6:2; Притчи 29:1; Евреи 4:1-6**). **Пето:** да се наблегне на неотложността за вземане на решение. След като е изложил ясно благата вест, ловецът на души трябва да убеди грешника да вземе решение. Ако той заяви своето намерение да се покае и да вярва в Господ Исус Христос, той трябва да се помоли със свои думи, изповядвайки своите грехове и приемайки лично Христос за Господ и Спасител (**1Йоан 1:9; Римляни 10:9-10**). **Шесто:** нека увереността му да бъде закотвена в Божието Слово. **Седмо:** покажи му как да продължи в Христа.

Въпрос 6: Как можеш да доведеш душа при Христос?

Въпрос 7: Колко души си довел до Христос? Какви планове имаш за печелене на души?

Все пак, има някои неща, които трябва да бъдат избегнати в процеса на благовестяване. Не възвишавай себе си над грешника и не осъждай деноминации. Не допускай да действаш с високомерие, дори когато имаш с какво да се гордееш (**Матей 11:29**) и не разказвай тъжни истории, а насочвай хората към Христос (**Йоан 3:16; 2 Петрово 3:9**). Не се увличай в цитиране на много текстове и изобилие от илюстрации и никога не бързай. Недопустимо е да имаш лош дъх или от тялото ти да се носят натрапчиви миризми (приятни или не). Не се занимавай с повече от един човек по едно и също време. Трябва много да внимаваш, когато се занимаваш с човек от противоположния пол. Избягвай да влизаш в спор с търсеция истината. Не губи самообладание и контрол над емоциите си. Избягвай да казваш

на човека, че е спасен. Не казвай на грешника да помисли за това по-късно. Доколкото е възможно, доведи го до спонтанно решение. Не се обезкуражавай от очевиден провал. Често ти си просто една брънка във верижката на благодатта, която води грешника до Христа (**Йоан 4:37-38**).

Въпрос 8: Какви клопки трябва да избягваме, когато водим душа при Христос?

По-нататък, наложително е ловецът на души да познава писанията, които се отнасят до различни категории грешници, като например: безразличните (**Лука 14:16; Езекиил 33:9; Деяния 24:25; Евреи 2:3; 12:25; Исаия 47:8-9**); заблудените (**Матей 24:5; 1 Коринтяни 6:9; 15:33; Галатяни 6:7; Ефесяни 5:6; 2 Солунци 2:3; 1 Йоан 3:7**); религиозните (**Матей 7:22,26; Римляни 3:20; 11:6; Ефесяни 2:8-9; Тит 3:5; Лука 18:9-14**); суеверните (**Деяния 17:22-31; 1 Царе 4:3-14; 3 Царе 20:23-30; Еремия 10:2-13**); намиращите извинения (**Лука 14:16-24; Матей 25:24-25; Деяния 24:24-25**); невежите (**Осия 4:6; Деяния 17:23; Матей 15:14; Еремия 5:4; Михей 4:12**); тервожните (**Деяния 16:30-31; 2:37; Лука 3:9-14**); вероотстъпниците (**Евреи 10:38; 2 Петрово 2:20; Откровение 2:4-5; Осия 6:1-3; Исаия 55:7**); свободомислещите (**Псалми 10:4; 14:1; Римляни 1:19-26**); противящите се (**Римляни 2:1-6; Еклисиаст 12:13-14**) и скептиците (**Псалми 10:4; 14:1; 1 Йоан 2:22**).

Въпрос 9: Защо е нужно ловецът на души да е запознат с писанията, които се отнасят за различни категории грешници?

Усилията, положени за спечелването на душа, няма да донесат много плод, ако се пренебрегне периодът след обръщането. Ловецът на души трябва да се постарее да преведе новообърнатия човек през серия от учения за новоповярвали и да го интегрира в обществото на местната църква. Той също трябва да му помогне да бъде кръстен във вода и да премине по-нататъшно обучение в ученичество, което ще го за корени във вярата и в ученията на Христос. Младият вярващ също се нуждае от закрила и покровителстване чрез постоянната молитва на ловеца на души и чрез редовни посещения. Той трябва да бъде обичан и обгрижван във време на гонения и трудности, за да бъде предпазен от обезкуражаване и отпадане от вярата. Преди всичко, ловецът на души трябва да е готов да пожертва време и материални блага, които биха били нужни за духовното или физическо добруване на новообърнатия (**2 Коринтяни 12:15; Деяния 9:27-30; 11:25-26; 14:21-22**).

Въпрос 10: Какво трябва да имаме пред вид по време на следобръщенския период?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Битие	50	Йона	3-4
Вторник	Изход	1-2	Михей	1-2
Сряда	..	3	..	3-4
Четвъртък	..	4	..	5-6
Петък	..	5	..	7
Събота	..	6	Наум	1-2
Неделя	..	7-8	..	3

Стих за запомняне: "... защото тогава ще има голяма скръб, небивала от началото на света до сега, и каквато не ще има..."
(Матей 24:21)

Текст: Матей 24:14-30; Даниил 9:24-27; Откровение 6:1-17; 13:1-18

Белезите за Второто идване на Христос и за края на света са ясно разкрити в Писанието. В цялостната картина на учението за "последните дни" Голямата Скръб изпъква като важно събитие, с което всички ревностни ученици на Христос трябва да са напълно запознати.

Въпрос 1: Какво разбираш под думата "есхатология"?

Голямата Скръб, която прехожда Второто идване на Христос, няма да настъпи преди да бъде грабната Църквата. С оглед на този факт, някои вярващи може би не намират смисъл да се интересуват детайлно от събитията през този период. Обаче не всички, които изповядват, че са вярващи, ще бъдат грабнати, и ония, които пропуснат грабването на истинските подготвени светии, ще преминат през агонията на Голямата Скръб. Затова ние трябва да сме запознати със страданията, които очакват лекомислените вярващи. От друга страна, пълното познаване на мъките, през които ще преминат спасените мъже и жени (измежду които са нашите сънародници, нашите съседи, нашите приятели и любимите ни хора), ще ни задвижи да станем и да спасим погиващите, докато можем.

ПОСЛЕДНАТА КАТАСТРОФА В ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ (Еремия 30:7; Откровение 6:2-9,12-17; 14:14-20; 16:12-21; Матей 24:3-22)

Голямата Скръб ще бъде най-ужасното събитие в историята на човешката цивилизация. Библейското откровение изяснява кристално ясно, че тази Голяма криза ще бъде най-тежкото изпитание в цялата история на света. В сравнение с нея световните войни, междуплеменните конфликти, гражданските войни и всякакви други видове войни от историята на човешкото съществуване, както и всякакви видове катастрофални явления, от сътворението на човека насам, ще избледнеят. Голямата Скръб ще бъде период на небивало страдание, скръб и унищожение. Макар че ще бъде време на повсеместно бедствие, все пак най-силно ще се усети в Ерусалим и Палестина, както специфично е наречено от пророк Еремия "**време на утеснението на Якова**" (Еремия 30:7). Това ще бъде кулминационната точка на натрупваното ужасяващо Божие наказание над света. Именно през този период над земята ще се излее Божият гняв и осъждение. Това е също време, през което Сатана и Антихрист ще отрицат злочестина и проклетие над земните обитатели (Откровение 6:2-9).

Въпрос 2: Какво представлява Голямата Скръб и защо вярващият трябва да се интересува от събитията, които ще се случат през този период?

Периодът на Голямата Скръб се покрива със седемдесетата седмица от Данииловото пророчество, което касае период от седемдесет седмици. Седмицата в

Данииловото пророчество се равнява на седем години. На еврейски думата за седмица е "shabua" и тя означава също и седем години. Седемдесетте седмици на Даниил са ясно разделени на три периода: 7 седмици или 49 години за съграждането на Ерусалим (Даниил 9:25), 62 седмици или 434 години от съграждането на Ерусалим (т.е. от края на 49-те години) до идването на Месия и последната, седемдесета седмица или последните седем години, които също са разделени на два периода.

Въпрос 3: Кои са трите периода, на които са разделени седемдесетте седмици от пророчеството на Даниил?

Данииловото пророчество за седемдесетте седмици показва прецизността на Библейското откровение, касаещо есхатологията (учението за последните дни). Ерусалим беше съграден отново точно за 49 години. 434 години след това Месия беше "**посечен**" (умъртвен или разпнат). Беше пророкувано, че "**людетe на княза**" (на злия княз) ще дойдат и ще разрушат отново Ерусалим, което и направиха римляните в 70г.сл.Хр. под предводителството на Генерал Тит. Шестедесет и девет седмици или 483 години разделяха указа за съграждането на Ерусалим (след Вавилонския плен) и първото идване на Месия. Това пророчество се изпълни със съвършена точност. От 445г.пр.Хр. (**Неемия 2:5**), когато цар Артаксеркс издаде указа за съграждането на Ерусалим по молба на Неемия, до времето на публичното явяване на Христос като Месия и "посичането" Му, минаха точно 483 библейски години (които са по 360 дни и се равняват на 476 календарни години от по 365 дни)!

ГРАБВАНЕТО И ГОЛЯМАТА СКРЪБ
(1 Солунци 5:1-9; Ефесяни 3:5-6; Колосяни 1:25-27; Исаия 26:20;
Откровение 4:1-6; 6:17)

Пророкуваното за шестдесет и деветте седмици на Даниил вече се е изпълнило, но пророчеството за последната (седемдесета) седмица все още предстои да се изпълни. Времето, в което живеем, т.е. периодът на Църквата, е скрит между 69-тата и 70-тата седмици (това е промеждутъка от време между посичането на Месия и започването на 70-тата седмица). Важно е да отбележим в тази връзка, че периодът на Църквата не е пряко пророкуван в Стария Завет. Божията програма за настоящата Църква беше непозната на старозаветните пророци. Библията нарича тази програма "**тайна**" (**Ефесяни 3:5-6; Колосяни 1:25-27**). Има много пророчества в Стария Завет относно Първото и Второто идване на Христос, без обаче да се хвърля никаква светлина за това, какво ще става между тези две събития. Това, обаче, не умаловажава значението на настоящия период. Тези времена са значими в Божиите очи и са Му известни от основаването на света (**Деяния 15:18**).

В това настояще време Бог изпълнява две различни Свои програми. Неговата програма с Църквата ще се изпълни по време на грабването, докато програмата Му с Израел ще приключи при Второто Пришествие на Христос. Това пояснява, че, след периода на Църквата, идва времето за 70-тата седмица от пророчеството на Даниил. И показва, че грабването на Църквата ще въведе на сцената най-мрачното събитие в човешката история, наречено "**Голямата Скръб**". Но ние трябва да помним, че "**винаги е най-тъмно преди зазоряване**". Човекът на греха ще бъде пуснат да извърши най-големите си злини преди да изгрее Божият ден на святост, праведност и слава. Макар по времето на Голямата Скръб да царуват грях и зло, само след малко, злото ще бъде свалено от престола и ще се възцари Христос. Бог

ще вземе Своите хора преди да започне небивалото страдание. Истинската Църква на Христос няма да мине през Голямата Скръб (**Исаия 26:20; Откровение 4:1-6; 6:17**).

АНТИХРИСТ: ВЕЛИКАТА ЛИЧНОСТ, СТОЯЩА ЗАД ГОЛЯМАТА СКРЪБ (Даниил 11:3,21-45; 2 Солунци 2:1-10; Откровение 13:4-10; Йоан 5:43)

В началото на седем-годишния период на Голямата Скръб Антихрист ще сключи договор с Израел. Но в средата на този период той ще наруши договора, в изпълнение на **Даниил 12:11** и **2 Солунци 2:3-11**. Така ще започне истинската Голяма Скръб. Тогава Звярът ще преследва Израел за останалите три години и половина: **"това ще бъде след време, времена и половина време... ще има хиляда и двеста и деветдесет дни"** (Даниил 12:7,11).

Въпрос 4: Обясни важността на седемдесетата седмица от пророчеството на Даниил.

Страданията по време на Голямата Скръб ще бъдат толкова жестоки, че никой вярващ не би трябвало да минава през този период. Обаче, Библията ни учи, че вероотстъпниците и лекомислените вярващи, които ще пропуснат грабването, ще преминат през Голямата Скръб (**Откровение 7:14**). Въпреки че светиите от Голямата Скръб ще бъдат окончателно спасени, те ще преминат през нечувани мъчения. Тези, които са бдителни днес, ще бъдат част от Невястата на Христос и ще се присъединят към Сватбената Вечеря на Агнето, докато ония, които пропуснат грабването, но все още изповядават вярата си в Господа, ще чезнат от скърби на земята.

Голямата Скръб е наречена от пророк Еремия **"време на утеснението на Якова"** (**Еремия 30:7**) и това наистина ще бъде време на големи изпитания за Израел и за всички земни обитатели. Никой няма да може да купи или да продаде нещо, както и да припечели прехраната си, ако не се е предал напълно на волята на Антихрист. Всички ще се покорят пред него в страхопочитание и възхищение. Периодът на Голямата Скръб ще бъде време на глад (**Откровение 13:16-17**). Голямата Скръб ще бъде време на нечувани репресии за народа на Израел и за ония, които ще стоят за Бог и ще се противопоставят на религията на Звяра. Обаче, Голямата Скръб ще въведе на сцената времето на триумф за Господ и Неговите хора.

Зад Голямата Скръб ще стои една велика личност: Антихрист. На апостол Йоан му беше дадено да зърне човека на греха, последният антихрист, контролиран директно от Сатана. **"... и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт..."** (**Откровение 13:2**). Антихрист е личността, споменавана не веднъж в Писанието. Библията казва: **"...и тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си и ще изтреби с явлението на пришествието Си, тогава, чието идване се дължи на действието на сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса"** (**2 Солунци 2:8-9**). **"...поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като тоя звяр? и кой може да воюва против него?"** (**Откровение 13:4**). Силата на Антихрист ще го направи идол за света: **"...и цялата земя учудена отиде след звяра..."** (**Откровение 13:3**).

Антихрист ще постави себе си за единствен бог и той ще изисква от хората по цялата земя да му се покланят. Даниил пророкува: **"...ще се надигне и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори чудесно, надменно против Бога на боговете"** (**Даниил 11:36**). Апостол Павел също предрече идването на Антихрист: **"който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или**

на когото се отдава поклонение, щото той седи както Бог в Божия храм и представя себе си за Бог” (2 Солунци 2:4). По времето на Голямата Скръб отстъпническата църква ще се покори под управлението на Звяра. Лъжепророкът ще застави жителите по земята и всичко, което обитава по нея, да се поклони на Антихрист (**Откровение 13:12**). За да разпознава последователите си и за да знае целият свят, че той е почитан като Бог, Антихрист ще принуди всички да си сложат неговия знак като печат на челата или дясната ръка. Някои могат да кажат, че те никога няма да приемат белега на Звяра. Но Писанието ни казва, че ония, които днес отхвърлят благата вест, тогава ще бъдат измамени от Антихрист и ще приемат белега на Звяра. **“И затова Бог праща заблуда да действува между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата” (2 Солунци 2:11-12).**

Въпрос 5: Кой е Антихрист и какво ще върши той по време на Голямата скръб?

Истинските вярващи няма да се намират на земята, когато Звярът ще се появи с целия ужас на сатанинската диктатура. Ние не чакаме идването на Антихрист, а идването на Христос за нас. Краят на света приближава. Когато грехът стигне до края си, когато чашата на човешкото нечестие се напълни и когато Сатана извърши най-злите си дела, тогава Бог ще излее огненото Си негодувание върху всички, които вършат неправда, и всички царства на този свят ще станат Царство на нашия Бог. С оглед на всичко това, Църквата е длъжна да засили своята евангелизационна дейност както никога досега, да приготви светиите за идването на Господ, да върне вероотстъпниците отново в стадото и да съпроводи мнозина колебаещи се от долината на решението до църквата. Днес е времето да се приготвим за грабването и да се скъсаме от работа като се впуснем в последната жътва.

Въпрос 6: Като имаме предвид какво ще се случи по времето на Голямата Скръб какво трябва да правят вярващите относно:
а) подготовката за грабването?
б) достигане на спасените?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Изход	9	Авакум	1-2
Вторник	..	10	..	3
Сряда	..	11-12	Софония	1-2
Четвъртък	..	13	..	3
Петък	..	14	Агей	1
Събота	..	15	..	2
Неделя	..	16	Захария	1-2

**“Служение на по-дълбок
християнски живот”**

www.bulgaria.dclm.org

гр. Добрич
ул. “Незабравка” 12Б

тел./факс: 058 66 11 88

GSM 1: 0898 423 428

GSM 2: 0899 115 680

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
